

Kisegítősök

(Regény)

Írta:

Végh Miki

e-mail: vmikusz@gmail.com

- Feriiii! Miért nézel annyira engemet?
- Katiiii, azt hiszem, tetszel nekem.
- Jól van, akkor annak örülök. Te is?
- Ezt nem értem, hogy „te is”.
- Feriiii! Csak azt akartam mondani, én örülök neki, ha csípsz, és annak is, hogy te.
- Ööööö, értem, az mindjárt más. A haverom mondta: „formás csajod van”. Akkor jöttem rá, hogy tetszel nekem.
- Feriiii, melyik haverod?
- Azt nem ismered, mert... nem is tudom, lehet, hogy mégis.
- Képzeld el, a Gyuri azt mondta, hogy szeret engem.
- A Gyuriiii?!
- Igen, ő, mikor tegnap utólag mondta, hogy magáévá tett.
- Jó, de ki az a Gyuriiii?
- Az unokatesóm.
- Az unokatesód nem a Nyöszöge?
- Nem, hanem a Gyuri.
- Ahaaaa! Az más. De lehet, csak viccelt veled, és csak mondta, hogy magáévá tett.
- Nem igaz, mert tényleg.
- Mit tényleg?
- Tényleg magáévá tett, hiszen fájts is.
- Katiiii, te hazudsz, mert az olyan nem szokott fájni. Anya a múltkor mondta, van madártej a konyhában, magamévá tehetem. Most mit bámulsz? Magamévá tettem, és jóllaktam, de nem fájts.
- Feriiii, az nem olyan, amiről te beszélsz. Én is azt hittem, de aztán megmondta az igazat.
- Hihihih, azt hitted, megzabált a Nyöszöge?
- Mondom, hogy Gyuri, te fafej!
- Nincs is unokatesód.
- Egyik fülem sós, másik fülem paprikás, nem hallom, hogy mit dumálsz. Vedd tudomásul, hogy van és Gyurinak hívják! Elmeséljem, hogy történt?
- Csupa fül vagyok, meséld, ha annyira akarod!
- Átjött hozzánk, hogy az aputól pumpát kérjen. Rossz a bicaja, és az apu meg nem volt otthon nálunk.
- Tudom, nekem is mondta, csak nem tudtam, milyen Gyuriról van szó. Az a Gyuri, ha tudni akarod, az én legjobb haverom.
- Akkor eddig miért nem mondtad, ha tudtad, hogy magáévá tett?
- A bicajt tudtam.

- Ja?! De hát az meg hülyeség. Na mindegy. Apu nem volt otthon, nekem meg elmondta. Kérdezte, mikor jön haza, én meg mondtam neki, hogy nem tudom, mert tényleg nem is tudtam.
- Az anyád nem tudott volna segíteni?
- Ő ritkán van otthon. Általában a szeretőjénél van, de erről kussoljál, mert senkinek nem szabad tudni róla! Csak az apu tudja meg én.
- Világos.
- Neked is azt mondta, hogy a féke rossz?
- Nem. Nekem a bicajáról beszélt, de nem tegnap, hanem tudom is én, mikor.
- De hát ez hülye, nem igaz? Rossz a féke, aztán pumpát kér hozzá? Mondtam, hogy milyen banga, és hogy várja meg az aput, ha akarja. Erre megmarkolta a cickóimat.
- Azt egyszer nekem is mondta, de már nem tudom, mikor.
- Mit mondott neked?
- Hát, hogy olyankor gondoljak a cicijeidre, és igaza volt.
- Feriiii, te még soha nem fogtad meg nekem.
- De már többször gondoltam rá, csak te olyankor nem szoktál ott lenni. Mikor mondta, hogy szeret téged?
- Akarta előbb, hogy menjünk be a szobába.
- Tudta, hogy nálatok le kell venni a cipőt?
- Szerintem nem, mert ritkán van nálunk. Mondtam neki, jó lesz itt a teraszon is várakoznunk, mert süt a napocska. Feriiii?! Most miért hallgatsz?
- Nálunk esett az eső. Várjál! Most jut eszembe, tegnap a nagyinál voltam, ott meg esett az eső, de nem nagyon, csak annyira, hogy nem sütött a nap. Katiiii! Mondd tovább, mert olyan izgalmas!
- Nyitva volt az előszoba ajtó, és belökött oda, én meg majdnem elestem, de elkapta a karomat, és nem estem át a küszöbön. Tudod, van ott az a pad, ahol üldögelni szoktunk veled.
- De aranyos kutya!
- Figyelsz rám, vagy csak pofázok fölöslegesen?
- Persze, hogy figyelek, csak a kutyát is néztem.
- Hol van a kutya?
- Már sehol, mert elszaladt. Szerencséje, hogy nem lökött fel, különben megrugdostam volna.
- De te a nagymamádnál voltál éppen.
- Na, és akkor mi van? Ma elmondtad volna, én meg holnap agyonrúgom. Katiiii, ez most melyik Gyuri, akiről szó van?
- Az unokatesóm. Magas, szőke srác.
- Ja, őt lehet, hogy nem is ismerem.
- Akkor miért mondtad, hogy tudod, hogy rossz neki?
- Azt hiszem, összekevertem a másik Gyurival, akit viszont te nem ismerhetsz, mert nem itt lakik.

- Elég az hozzá, leült a padra, és kivette a nadrágjából a kukiját.
- De hülye!
- Várjál, ez még semmi! A tiéd mekkora?
- Láthattad a múltkor.
- Ne hazudjál, mert meg se mutattad, csak beszélünk róla, de aztán jött valaki, és gyorsan felhúztam a nacimat.
- Ez mikor volt?
- Tudom is én! Megvan. Ezt mondtam neked akkor.
- Nálatok mi volt az ebéd?
- Arra már nem emlékszem, csak mondtam neked, hogy megvan, te pedig kérdezted, mi van meg. Mondtam, hogy vérzik a nunim.
- A kukid.
- Feriiii, te olyan hülye vagy, mint más nekifutásból. Nincs kukim.
- Ne mondjál ilyeneket rám, mert megverlek!
- Nem én mondtam, hanem te, amikor lecibáltad a nadrágomat, és láttad, hogy nem csaptalak be, tényleg vérzik. Na, akkor mondtad, azért nincs nekem, mert kitepték és vérzik a helye.
- Azt ne mondjad, hogy hülye vagyok nekifutásból!
- Jó. Bocsáss meg!
- Semmi baj.
- Akkor kértem, hogy vedd elő te is, de közben megláttuk, hogy jön arra valaki. Felhúztam a nacimat, és elszaladtunk.
- Na igen. Azé milyen?
- Az unokatesómról beszélsz? Pfúúújj, rossz íze volt.
- Megetted a Gyuri kukiját? Ezt nem hiszem el.
- Miért rugdosod a kavicsot?
- Unatkozom.
- Akkor szia.

Kati felugrott a padról, elszaladt. Feri ment utána, és kiabált:

- Kati!!! Meséld végig, mit csinált, hogy magáévá tett! Addig mondtad, hogy elővette a kukiját, és megetted.
- Rendben, de esküdj meg rá, hogy nem rugdosod a kavicsot!
- Esküszöm. Gyere vissza a padra, nehogy elfoglalják mások!
- Nem ettem meg. Az úgy volt, amikor elővette, rátette a kezemet, és éreztem, hogy nagyon nagy és kemény neki. Mondta, hogy cumizzak, de én közöltem vele, az hülyeség, mert nem is tudom, hol van a gyerekkori cumim. Közben, ahogy álltam előtte, előrehajolva, mert marokoltam a kukiját, véletlenül kirúgtam alólam a lábaimat, mert megcsúsztak a lábai. Szerencsére a cipőjére térdeltem, meg ahogy ijedtemben felsikoltottam, belekerült a kukija a számba. Erről akár ne is beszéljünk, mert nem volt jó. Ráadásul szólni akartam neki, hogy vegye ki a számból, de a keze a fejemen volt, nem tudtam szólni, csak akkor, amikor nemsokára... olyan

valami rossz ízű került a számba. Akkor felugrottam, elkezdtem köpködni mindenfelé, ő meg mivel háttal voltam neki, hogy ne köpjem le, lerántotta a bugyimat, és az ölébe ültetett úgy, hogy az a kemény kukija pont becsúszott a nunimba. Sikoltoztam, mert baromira fáj, de lehet, hogy nem hallotta, úgy megijedt ő is, erősen magához ölelt. Elkezdtem sírni, de akkor már elengedett, és mondta, hogy mossam meg a nunikámat. Az is olyan ragacsos meg véres is volt. Nehéz volt megmosnom. Mikor kijöttem a fürdőszobából, akkor mondta, hogy magáévá tett, meg azt is, hogy szeret, de sietnie kell haza, nem tudja aput megvárni, és elment.

- Mást nem mondott?

- Csak azt, hogy ne szóljak senkinek, de te a barátom vagy, azért mondtam el. A tied kemény? Miért fordultál el?

- Rossz kedvem van.

- Feriiii! Valamit nem értek. Olyat mondtál, hogy az unokatesómat nem ismered, meg azt, hogy a Gyuri haverodat én nem ismerem. Akkor hogy mondta neked, hogy néha fogd meg a cicimet?

- Nem érdekes. Te is szereted őt?

- Nem, én mást szeretek.

- Akarod, hogy hazakísérjelek?

- Előbb válaszoljál!

- Ha megmondod, kit szeretsz!

- Azt, aki azt mondta, tetszem neki.

- Nekem tetszel, és mondtam is nemrég.

- Nekem is tetszel, mert jó fej vagy.

- Tudod, a haverommal valahol csavarogtunk, aztán mesélt nekem a csajairól. Olyan jókat mesélt, meg olyanokról, mint te vagy, hogy nekem is kemény lett. Mondtam neki, mert erdőben voltunk, hogy elmegyek pisilni, de látta, hogy feszül a nacim. Azt mondta, ha masztizni akarok, gondoljak arra a csajra, akivel járok, képzeljem el, hogy fogom a cicijeit, és meglátom, nagyon jó lesz. Azóta mindig rád gondolok, és addig csinálom, míg nem jön ki a kukimból olyan, amilyet te ettél. Abból lesz a kisbaba, ezt is mondta, csak nem a levegőbe kell engedni, hanem abba, akit szeretünk. Téged szeret az unokatesód, tehát lesz kisbabátok. Katiiii! Ne sírjál, mert akkor nekem is sírnom kell!

- Kell a francnak kisbaba. Feriiii, te olyan okos vagy, mit csináljak?

- Nem tudom, de nekem kéne. Ne sírjál!

- Az apunak nem merem elmondani, meg különben is a Gyuri azt mondta, ne mondjam el. Ha hazajönne az anyu, neki talán elmondanám.

- Azért mondta, mert ő is fél.

- Feriiii! Neked sem szabad sírni.

- Már tudom, mit csinállok. Eljössz hozzánk, és elmondjuk anyának.

- De ha nem szabad olyat csinálni, akkor anyád rám megharagszik, és nem engedi, hogy járjunk.

- De engedi, mert szokta mondani, hogy aranyos lány vagy, és azt is mondta már, hogy szeretné, ha te lennél a feleségem.
- Mi még nem is csókolóztunk. Tudsz csókolózni?
- Csak szeretnék tudni, meg azt is szeretném, hogy...
- Mondd ki!
- Amit a haverom mondott az erdőben, de neked nem merem mondani, mert kinevetsz, meg különben is, te a Gyuri nője vagy már.
- Ha most azonnal elmegyek veled az anyádhoz, akkor megígéred, hogy többé nem fogsz rám ilyet?
- Megígérem, de csak akkor, ha te is megígérsz nekem valamit. Katiiii! Amikor meséltél, én úgy éreztem, hogy szerelmes vagyok. Ezt onnan tudom, hogy fáj. A haverom mondta, amikor az egyik csaja lefeküdt valakivel, az neki is fáj, mert szerelmes volt bele, de akkor kiábrándult.
- Én nem feküdtem le, bár gondolom, a Gyuri azt akarta a szobában. Kiábrándultál belőlem?
- Azt nem tudom, de lehet, mert nagyon fáj. Csak azt tudom, hogy szeretlek, és jó lenne csókolózni veled.
- Nekem is, csak nem tudom, milyen érzés.
- Harapdáljuk egymás száját, úgy szoktam látni a tévében.
- Nem bánom, Feriiii, de mi van, ha meglátja valaki?
- Legfeljebb azt fogják hinni, hogy az én nőm vagy. Ha pedig az unokatesód tolja ide a pofáját, belevágom a bicskám a gyomrába.
- Feriiii! Én a te nőd vagyok.
- Jó, akkor melyikünk kezd?
- Kezdjed te, te vagy a férfi!
- Add ide a szádat! Katiiii! Közben simizhetlek úgy, hogy megmarkolom a cicidet?
- Megvan!
- Mit találtál?
- Semmit, csak arra gondoltam, ha úgy csináljuk, ahogy a Gyurival tegnap, de még csókolózunk is, mert vele olyat nem csináltunk, akkor lehet, hogy tőled lesz kisbabám, és az már jó lesz, ugye?
- Nekem igen, hát neked?
- Mondtam, hogy jó. Harapjál, de nem ér nagyot!

A gondolataik dögösek, de az ösztöneik jók. Miután Feri kezdeményezésére összeért a szájuk, eszükbe nem jutott egymást harapdálni. Ezzel szemben úgy belejöttek, hogy hosszú percekig nem hagyták abba, akkor is csak azért, mert kimelegedtek. Ösztöneikkel egymásra hangolódtak, közben Feri fejében józan gondolatok ébredtek. Még nem tudatosult benne, de már érezte, ez más, mint barátság, ami köztük van, és ha ez igaz, akkor tegnap olyasmi történt Katival, ami megengedhetetlen. Közölte a lánnyal elhatározását. A történeteket elmondják anyukájának, Kati pedig nem tiltakozott.

*

Feriéknél kapóra jött, hogy anyukája egyedül volt otthon, és bár Katiból addigra elfogyott a bátorság, Feri elkezdte mesélni a történetet, anyukája pedig mindaddig nem hitt a fiának, míg Katitól nem kapott megerősítést. Ezek után döntött. Lehet a történet a fantázia szüleménye, de illetékeshez kell fordulni, hogy bizonyosságot kapjon. Ezek szerint Kati elvesztette a szüzességét, ami normál esetben nem szenzációs egy húszéves lány életében, Kati azonban nem képes ilyen komolyan átgondolni, mi történt vele. Elviszi orvoshoz, de megbeszéli Kati apukájával is. Hívta telefonon. Pistának eldurant az agya a hallottaktól. Annak viszont örült, hogy nem neki kell orvoshoz vinnie a lányát. Ez mégiscsak női dolog, Kati sem lenne boldog, ha ő menne el vele. A maga részéről húzta a nyúlcipőket, és elment a nővéérékhez tisztázni a tisztázandókat az unokaöccsével. A 16 éves Gyuri először próbált mindent tagadni, de látva nagybátyja fenyegető mozdulatait, jobbnak látta bevallani a történeteket. A folytatás részletezésére nem érdemes szót vesztegetni. Tény, a nagybácsi úgy döntött, nem tesz feljelentést, tekintettel a rokoni szálakra, elintézi ő maga, hogy a fiúnak örökre elvegye a kedvét effajta szórakozástól. Ott a nővére jelenlétében nagyon, de nagyon megpofozta a srácot. Csak akkor hagyta abba, amikor Gyuri a földön fetrengett, és ömlött az orrából a vér.

- Margit, jelenlétedben közlöm gyermekeddel, ha még egyszer Katihoz egy ujjal is hozzá mer nyúlni, jobb, ha búcsút mond az életének. Mindketten tudjátok, szegény Kati szellemi fogyatékos. Undorító ezt kihasználni. Margit, a történetek után neked lenne kötelességed a lányomat orvoshoz vinni, de szerencsére van, aki elvégzi helyetted a piszkos munkát. Viszont a felmerülő költségeket te fogod vállalni a sógorral együtt. Ha teherbe ejtette a lányomat ez a mocskos fajzat, az nem lesz olcsó mulatság. Megismétlem, Gyuri, amit az elején mondtam, ha még egyszer Katihoz mersz nyúlni, elbúcsúzhatsz az életedtől!

- Pista, én kérek tőled bocsánatot a fiam helyett. Nem tudtam a történetekről. Hidd el, az apja sem fog kesztyűs kézzel bánni a gyerekkel! Kati nem tehet róla, hogy ilyenek született. Különbösen a légynek sem árt. Egy aranyos, szép kislány. A fiam kihasználta a fogyatékoságát. Azon csodálkozom, hogy Kati nem kaparta ki a szeméit, mert mi tagadás, Gyuri magas fiú, de alighanem a lányod erősebb fizikumú.

- Ez biztos, de tudod jól, világeletemben sportoltam. Katit nem agresszióra neveltem, hanem a szépre, a tisztaságra. Tudod jól, nálunk a konyha kövezetéről lehetne enni, mert a lányom egyenként üldözi a porszemeket. Biztos, hogy az én hibám. Az anyjából kurva lett, Katit oktatnom kellett volna a védekezésre, ha egy ilyen strici kikezd vele, mit csináljon.

- Még barátkoznak azzal a Kovács gyerekkel?

- Igen. Kovácsné vállalta a piszkos munkát helyetted. Jelzem, az a gyerek 22 éves lesz. Volt annyi esze, hogy Katit elvitte az anyukájához. Érezte, baj történt, és valakinek segítenie kell a lányomon. Ők összeillenek, hasonló a fogyatékoságuk. Ezen felül, mivel évek óta barátkoznak, biztos, hogy szeretik egymást.

- Bocsáss meg a kérdésemért! Mindketten dolgoznak, nyilván nem keresnek sokat, de az is valami. Nálatok ott a nagy ház, ketten éltek benne, hiszen Marcsi ritka vendég otthon. Miért nem házasodnak össze, és akkor nem fordulhatna ilyesmi elő Katival, mert a fiú állandóan mellette lenne. Róla hallottam, tisztában van a testi erejével.

- Feri sem szokott verekedni. Az már bizonyos, jól megtermett srác. Régi történet, amikor a kiségitőben laposra verte a tornatanárt, de abban sem volt ludas. A tanárnak tudnia kell, fogyatékos gyerekeket nem szabad ok nélkül piszkálni. Minden órán megjegyzést tett Ferire, ráadásul néha meg is legyintette. Elszakadt a srácnál a cérna, amikor a tanár fenébe rúgta, mondván, hogy lusta disznó.

- Gondolom, Katit nem szokta bántani.

- Remélem, annyira nem hülye a lányom, hogy hagyná magát verni. Amit tudok, ha nálunk vannak, Kati piszkosul egrecírozza. Mindig figyelmezteti, cipőben nincs mászkálás a házban. Az a nagy melák pedig szuszogva fúzi ki a cipőjét az előszobában. Viszont azon tényleg érdemes elgondolkodnom, jobb lenne, ha együtt élnének. Egy ilyen jó alakú lány sok veszélynek van kitéve. Csak tudod, elképzelem a tegnapi szituációt a fiaddal úgy, hogy a történetek után Feri belép a szobába, és Kati elmeséli, mi történt. A fiacskád alighanem ma alulról szagolná az ibolyát. Ezekkel úgy kell bánni, mint a hímes tojással. Idegesíteni nem szabad őket. Egymással megvannak, de az ördög nem alszik, hiszen gondold végig, nem rendelkeznek egészséges önkontrollal! Örülj neki, hogy a fiad egészséges, de garantálom, legközelebb hülyére verem. Keressen magához illő lányt! Hallod, te pondró?! Gyerünk, szedd össze magadat, és essél nekem, ha mersz!

- Kérlek, ne bántsad már! Hidd el, kerülni fogja ezek után Katit. Természetesen mindent vállalok, minden költséget, de azt nem szeretném, ha feljelentést tennél ellenünk. Mivel ő még kiskorú, engem vagy az apját hurcolnák meg.

- Megyek, még Katival nem beszéltem. Remélem, nem derül ki egyéb disznóság.

- Pista, azért azt vedd figyelembe a jövőre nézve, ahogy te nem tehetsz a lányod fogyatékoságáról, én sem tehetek arról, amit a fiam elkövetett. Csak azt akarom mondani, nekünk nem kéne megszakítanunk a jó testvéri kapcsolatot.

- A fiadról, és nem rólad meg a sógorról beszéltem. Tudod, én is voltam 16 éves, ráadásul javában cselgáncsoztam meg karatézta. Bőven lett volna adottságom ahhoz, hogy kihasználjam a lányok gyengeségét, de nem fért volna a pofámra, pedig jól tudod, hajkurásztam a csajokat.

- Gyuri mindig gyáva gyerek volt.

- Akkor barátkozzon a Marok Marcsával! Megyek, mert szeretném tudni, mi történt a lányommal.

*

- Feriiii! Képzeld el, apu megverte az unokatesómat és összeszarta magát.

- Micsodaaaa?!

- Meséltem már neked többször is.

- Ja, az más. Azt hittem, megint olyat csinált veled. Nem az orra vérzett?

- De igen.

- Csak azért, mert valamikor azt mondtad, hogy az orra.

- Mindig elfelejtem, hogy már meséltem.

- Katiiii! Mondtam, hogy szeretlek?

- Aha! Úgy szégyelltem magamat, amikor le kellett húzni a bugyimat a doktor bácsi előtt.

- Ezt is mondtad, meg azt is, hogy amikor megfogta a nunidat, az nem volt olyan fincsi, mint mikor én fogom meg.

- Mikor?

- Nem tudom, hogy mikor, de azt mondtad.

- Ez igaz. Feriiii! Én is szeretlek. Nem emlékszem rá, mondtam, hogy szurit is kaptam?

- Nem tudom, de biztos. Rendes a Pista bácsi. Azt mondta, hogy vigyázzak rád, mert én erős vagyok.
- Feriiii! Melyik Pista bácsi mondta?
- Az apád.
- Ja, tényleg. Emlékszem rá, csak őt nem hívom Pista bácsinak, mert olyan hülyén hangzana.
- Höhöhöhö! Hívjad az enyémet úgy!
- Húúúú, de hülye vagy, te Feri. Az apád nem is Pista bácsi, hanem...
- Hanem?
- Nem, hanem. Hanem Áрпи.
- Éjjel veled álmodtam. Jól megbicskáltam a Gyurit.
- Te nem fázol? Utálom a havat.
- Mondtad, én meg megígértem, hogy soha többet nem fürdetlek meg a hóban.
- Köszí. Nem az volt a baj, hogy vasárnap megfürdettél, hanem, hogy elveszett a sapim, és az apu haragudott érte.
- Ez új sapka, mert még nem láttam. Katiiii!
- Hallom.
- Csak azt mondtam, még nem láttam.
- Anyué volt, de apu azt mondta, húzza magára sapka helyett anyád a Rudiját.
- Anyádnak kukija van?
- Rudiiii, te süket!
- Tudom, úgy is mondják, mert a Gyuri szokta mondani, ha találkozunk egy jó csajjal, szívesen megtáncoltatná benne a rudiját.
- Hát te mit szoktál mondani olyankor?
- Júúúújj, azt most nem mondhatom el neked.
- Szégyelld magadat, utállak, tudd meg!
- Tudtam, hogy megharagszol érte. Katiiii! Anya azt mondta, hogy te leszel a feleségem, és azt is mondta, hogy nem lesz kisbabánk. Jól kiröhögtem, hiszen hogy lehetne, ha mi nem szoktunk úgy csinálni. De az is jó ám, amikor simogatod nekem, csak akkor jobb, amikor nálatok vagyunk, és nem a patakparton, mert félek olyankor, hogy megfázom.
- Én is félek, de nekem is jó. De akkor is utállak, mert másik lánnyal akarod csinálni.
- Mit?
- Mit-mit?! Azt a táncot vagy mit.
- Ezt nem értem.
- Ne nézzél rám ilyen bambán!
- Azt nézem, nem szeretem, amikor kabát van rajtad. Ja, meg a nadrágot sem. A sapka az nem zavar, bár olyan szép a hajad is. Különben ha akarod, megmondom.
- Annál gyávább vagy, mert tudod, hogy kikaparom a szemét annak a dögnek. Most járjon a szád, öcsi!

- Katiiii! Miért vagy mérges?
- Nem vagyok mérges, csak dühös vagyok. Apu mindig mondja, ne hagyjam magamat. Elegem van a Gyuri haverodból, aki engem nem ismer, téged meg biztat, hogy táncoltassad a kukidat a csajokban.
- Ezt honnan szedted, Kati? Amikor ilyet mondott, ha tudni akarod, én rád gondoltam.
- Kedves vagy, de apu mondta, hogy utáljam a férfiakat. Nem érdekel a haverod sem.
- Olyan hideg a pofid. Arról van szó, elképzelted, hogy én veled csinállok olyat, amelyet a haverom azzal a csajjal, aki szembejött velünk.
- Megdugta?
- Nem hiszem, de szerette volna, és mondta, én meg rád gondoltam.
- Megbeszélem az apuval.
- Ne beszélj meg, mert az olyan ciki!
- Te is megbeszélte az anyáddal, hogy nem lesz kisbabánk, amit én nem is bánok. Képzeld el, van a Pista bácsinak egy nője!
- Melyik Pista bácsinak?
- Hát az apukámat hívod úgy, nem? Éjjel is egyedül voltam otthon, és féltem.
- Húúúú, ez ciki. Veszek egy pisztolyt, és éjjel odamegyek hozzád, te alszol, én meg őrt állok az előszobában, és ha jön a betörő, lelövöm.
- Arra gondoltam, jó lett volna, ha ott vagy velem.
- Beszélj meg Pista bácsival, rajtam nem múlik a dolog!
- Ma este, ha hazajön, megbeszéljük. Elmeséljem, éjjel mire gondoltam, amikor féltem?
- Csak ha nem csúnya és velem kapcsolatos, mert más nem érdekel, csak te.
- Hát azt gondoltam...

*

- Ferike, kisfiam!
- Itt vagyok, anya, a szobámban, nézem a tévét.
- Tudod, milyen nap van ma?
- Jaj, ne viccelj anya! Nem vagyok én hülye, tudom, hogy karácsony van, mert tegnap díszítettük apával a fát. Ő még énekelt is valami nótát, de mondta, hogy nekem nem muszáj beleugatnom.
- Valamint?
- Valamint ettünk rántott halat is, meg olyan izét... mindegy, nem jut eszembe.
- Két napja nem találkoztál Katival, mióta szabin vagytok.
- Ahaaaa! Ma van a születésnapja. Húsz éves, vagy mennyi. Nem találkoztunk, mert azt mondtátok, sok a meló itthon. Pedig jó lenne vele egyet bulizni.
- Illene felköszöntened, szépeket mondani neki, és közben meghúznád a fülét.
- Arra várok, hogy elengedjetelek hozzá, de lehet, hogy nincs is otthon, mert ő sem hívott.

- Tessék szépen felöltözni! Csináltam egy csomagot, amit elviszel neki, és felköszöntöd! Nem azt mondd, hogy „anya küldte”.
- Jó, majd kitalálok valakit útközben. Anyaaaa, a művezető néni jó lesz?
- Az isten áldjon meg, kisfiam! A saját nevedben add át neki!
- De megegyeztünk, hogy soha nem hazudunk egymásnak, mert mi mindketten szeretjük egymást.
- A művezetőnéni is hazugság lenne.
- Bocsika, ez igaz. Anyaaaa!
- Csupa fül vagyok, Ferike.
- Höhöhöhö! Akkor olyan hülyén néznél ki, ha fülek lógnának a rucidról.
- Mikor akarod feleségül venni?
- Katit?!
- Miért, kiről beszélünk?
- A művezető néniről is.
- Mikor akarod feleségül venni a művezető nénit?
- Azt soha. Kati sokkal szebb nála, meg nem is kiabál velem soha.
- A művezető néni szokott kiabálni?
- Kátival nem, mert ő jól dolgozik, de engem kipécézett. Csináltam én is a borítékokat, aztán csöpögött az orrom, és gyorsan kellett papírzsepi, de nem volt nálam, és az egyik papírba fújtam az orromat, ezért kiabált a vénasszony.
- Az a vénasszony anyádnál jóval fiatalabb.
- Tudom, csak te nem vagy olyan vén. Nem baj, ha elmegyek Katihoz most?
- Mosakodjál meg, vedd fel azt a szép barna öltönyödet! Addig írok pár sort, amit majd mondanod kell Pista bácsinak, hogy megkérjed vele Kati kezét.
- Ez milyen hülyeség, anyaaaa?! Minden nap fogom a kezét Katinak. Elolvashatom Pista bácsinak, amit írsz, de ne a kezét írd!
- Ferike, ne malackodjál! Akit feleségül kérünk, annak a kezét kérjük meg a szüleitől.
- És ha Pista bácsi rájön, hogy hazudtam?
- Kisfiam! Hogy mit csináltok Kátival, az a kettőtök dolga, arra nem kell engedélyt kérned az apukájától. Biztos vagyok benne, ő sem hülye.
- Sajnos nem mindent csinálunk, mert Kati nem akarja.
- Nézzél rám! Szeretnéd, ha Kati a feleséged lenne, és ott lagnál náluk?
- Azt igen, de jöhetnél te is.
- Nem hiszem, hogy apád örülne neki.
- Hihihihii! Az Árpiiii?
- Neked nem Árpi.
- Tudom, Kati Árpi bácsit mond, de én már majdnem 22 éves vagyok. Lassan utolérem apát. Sőt, egy fejjel magasabb vagyok, csak még ő az öregebb, ugyeeee?

- Ugye. Az is marad. Semmi duma, tessék készülődni!

A tévét lekapcsolta, és anyja instrukcióit követve, sebesen készülődött. Eszébe jutott, ugyan pár órája borotválkozott, de néha előfordul, amikor puszkálnak, Kati panaszkodik, hogy szűrős az arca. Biztos, ami biztos, nekiállt borotválkozni. Miután elkészült, anyukája kezébe adott egy táskát, amibe betette a csomagot, valamint egy papírt, amit majd meg kell tanulnia, mielőtt Pista bácsinak elmondja. Feri búcsúzásképpen leszedett a karácsonyfáról fél zsebnyi szaloncukrot, hátha Katinak nincsen, és elindult hozzájuk. Anyukája hosszan nézett utána. Büszke volt a szép szál, derék fiára. Hátulról egyáltalán nem tűnt úgy, hogy a fejében valami hibádzik.

*

Katiéknál zárva volt a kapu, ezért csengetett. Közben elővette a papírt a zsebéből, hogy addig is tanulja a szöveget, amit akkor látott először. Megfeledkezett az olvasásról, mert a teraszon szerelme jelent meg, és futott boldogan a kapuhoz.

- Feriiii! Úgy örülök neked!

- Én is, Katiiii. Anya mondta, hogy jöjjek át hozzád, és valamit meg kell tanulnom.

- Gyere be, mert kurva hideg van pulcsiban. Utálok a telet.

- Ja, én is csak téged szeretlek.

- Itt vedd le a cipődet meg a kabátodat az előszobában, aztán bemegyünk az én szobámba. Meglátod, milyen szép karácsonyfát csináltam.

- Addig fogd meg ezt a táskát, meg a papírt is! Katiiii! Ne kíváncsiskodj, mert ami oda van írva, azt a Pista bácsinak kell elmondanom. Anya írta. El tudod olvasni az írását?

- Nem nagyon.

- Nem baj, én sem, de tudom, hogy mit írt.

- Apu nincs itthon, a szerelménél van, mert holnap lesz a névnapja, azt ünneplik, nem is jön haza.

- Hurrá, akkor nem kell hazudnom, hogy adja nekem a kezedet. Feleségül akarlak venni, de anya azt mondta, majd Pista bácsitól kunyizsam a kezedet.

Bementek a lány szobájába. Feri addig szemezett a karácsonyfával, amíg levett egy csokit róla, de a felét lovagiasan Kati szájába dugta.

- Én díszítettem tegnap, majdnem egész nap.

- Katiiii! Te nagyon ügyes vagy, én pedig szeretném... ez hülyeség, azt hiszem.

- Megharagszom, ha mindig ilyen vagy!

- Jó, de akkor mondd meg, mi értelme van, hogy apádnak olyat mondjak, hogy adja nekem a kezedet!

- Nesze, itt van, a tied lehet!

- Szépek a körmeid és hegyesek.

- Apu mondja, hogy mindig hegyesre vágjam, hogy ki tudjam kaparni valakinek a szeméit, aki szemtelenkedik velem, mint tegnap is majdnem.

- Az jó, de miért szemtelenkedett?

- Elmentem vásárolni, és egy bácsi olyat mondott, de szerencséjére nem nyúlt hozzám.

- Nem is akartad volna?
- Feriiii! Az a csaj, aki olyannal dug, akit nem szeret, az kurva, mondta az apu.
- De te nem vagy az, ugye? Gyere ide, mert meg akarlak puszilni, mert születésnapod van, és én úgy örülök neki.
- Inkább csókolózzunk, mert az sokkal jobb, és senki nem láthatja!
- Isten éltesen! Nézd meg, milyen ajándékot hoztam neked!
- Mit hoztál, Feriiii?
- Anya vette, csak azt mondta, hogy én, de szeretlek, és nem fogok hazudni neked. Olyan édes a szád.
- Mert most ettem csokit.
- Ja tényleg, akkor az enyém is édes, ugyeeee?

Nyúlt volna a táska után, de eszébe jutott, Kati ajándéka, nem illik, hogy ő bontsa fel. Volt benne egy szép pulóver, két gyűrű egy kis dobozkában, valamint mákos és diós beigli.

- Júúújj, ezt nagyon szeretem. Apu nem tudott venni beiglit. Gyere, kimegyünk a konyhába enni belőle!

- Katiiii! Itt nem lehetne a szobában? Úgy szeretek az ágyadon ülni.

- Nem szabad, mert ma reggel porszívóztam. De nem bánom, én is leülök inkább. Ja, mégsem. Felpróbálom a pulcsit. Vagy nem is. Előbb a gyűrűket. Jé, csak az egyik jó az ujjamra.

- Mutiiii! Eheeee, ez meg nekem pont jó. Majd megmondom anyának, hogy az egyiket ki kell cserélni, mert neked nagy.

Kati állt a tükör előtt, nézegette kezén a gyűrűt. Sokáig hallgatott, majd Feri nyakába ugrott, és össze-vissza puszilta.

- De buták vagyunk mi. Biztos ezt a másik gyűrűt neked kell hordani, mintha férj és feleség lennénk. Anyunak meg apunak is volt, csak már nincsen. Megvaaaaan!

- Jaj, de megijesztettél. Miért kiabálsz, Katiiii?!

- Kiabáltam? Felveszem a pulcsit, csak előbb leveszem, ami rajtam van póló meg pulóver.

Feriben bekapcsolt az egészséges férfiösztön, látva melltartóban a szerelmét. Kati dugta volna fejét a pulóverbe, ő pedig próbálta levenni róla a melltartót, de ez nagy feladatnak bizonyult. A lány készségesen segített neki. Csak hát mivel ketten csinálták, nem bizonyult egyszerű feladatnak. Végül sikerült. Kati mérgesen vágta a földhöz a melltartót. Feri pedig magához húzta a lányt az ágyra.

- Alig bírtam kikapcsolni, hogy a fene egye meg!

- Ez sokkal jobb, hogy ruha nélkül foghatom a cicjeidet.

- Júúújj, de kemény a kukid, Feriiii.

- Katiiii! Nem haragszol meg, ha kérek valamit?

- Tegnap főztem pörköltet, mert apu azt mondta, egy feleségnek kell tudni főzni.

- Jó, de én azt szeretném, hogy ne simogassad a kukimat, hanem vetközzünk le, és a nunidba akarom dugni, mert az biztos nagyon fincsi, csak még eddig nem sikerült.

- Hát jóóóó, apu úgysem jön haza.

Másodpercek alatt átalakult az ünnepi szobakép. Ruhadarabok szanaszéjjel dobálva a földön, kivéve Feri nadrágját, aminek az egyik szára fennakadt a fa alsó ágán, amikor Feri el akarta dobni. A karácsonyfa nem látta kárát, bár erősen meginogott.

- Feriiii! Nagyon nagy és kemény a kukid. Nem szokott ekkora lenni.

- A te nunid meg olyan, mint a hajad, olyan barna.

- Láttad már sokszor, Feriiii.

- Tudom, de mindig volt rajtad ruha, ahogy rajtam is, és csak inkább a kezünkkel láttuk egymást. Katiiii! Így sokkal szebb vagy, ruha nélkül.

- Azért nem járhatok így az utcán.

- Júúúújj, azt nem is szeretném, mert más is meglátna.

Többet képtelen volt mondani, mert torkában dobogott a szíve. Simogatta a lány testét, de hamar a combjai közé vándorolt a keze. Tudta, hogy szereti Kati, amit csinál a nunikájával, hiszen kézzel sokszor kielégítették már egymást. Most is alaposan megvizsgálta ujjjaival a barlangot, Kati meg a gyönyörűségtől hanyatt dobta magát az ágyon, és mivel Ferit ölelte, így nem csoda, hogy a fiú arra eszmélt, szerelme hasán fekszik, kukija pedig nem tévedt el az ismeretlen úton.

- Feriiiiii! Az előbb olyan nagy volt, akkor hogy tudott eltűnni? Nem is látom hol van, csak érzem.

- Fincsi vagy, olyan jó meleg a nunikád. Anya kérdezte, mikor leszel a feleségem.

- Mit mondtál neki?

- Nem mondtam meg, mert elkezdtünk a művezető néniről dumcsizni.

- Júúúújj, Feriiiiii! Ez nagyon jóóóóó.

- Nekem is, meg az is, hogy simizhetem a cicijeidet. Olyan szépek és kemények. Szeretném, ha a feleségem lennél, mert az olyan jó. Tudnék neked segíteni mindenben. Én nagyon szeretek segíteni neked, Katiiiiii.

- Megvaaaaaan!

- Jaj, ne kiabálj már megint! Úgy megijesztettél, majdnem lemásztam rólad. Elbújtam a nunidbaaaaaan!

- Az igaz, de aputól azért kell a kezemet elkérned, mert az jelenti, hogy a feleséged vagyok akkor.

- Mondom neki majd, csak most ne jöjjön haza. Te is így szeretnéd?

- Nagyon dobog a szívem, és nem tudom, mit mondtál. Érzed, hogy remegek?

- Máskor is szoktál, meg még a fülemben is haraptál a múltkor, csak akkor az ujjam volt ott, ahol most más.

- Te is. Áááááá, ez forró, jaj, de jólesik. Érzem, ahogy ugrál benne a nunikámban, mint amikor a kezemben szokott, aztán fröcsköl.

Összepuszilkodtak. Kati elkezdett sírni. Két karjával ölelte szorosán a fiút, és potyogtak a könnyei.

- Ne sírjál, nem akartalak bántani! Katiiiiii! Ha sírsz, akkor nekem is muszáj, mert szeretlek.

Eleredtek az ő könnyei is. Lefordult a lányról, hogy ő is ölelhesse, és együtt sírtak. Aztán sikerült erőt venni magán.

- Katiiii, ne sírjál, szépen kérlek! Nem tudom, mit csináltam, de nagyon szeretlek.

- Tudom, hogy szeretsz, meg én is téged, csak eszembe jutott valami csúnya, nagyon csúnya. Emlékszel, amikor kórházban voltam?

- Soha nem fogom elfelejteni, úgy sajnáltalak. Katiiii! Ha akarsz, gyorsan felöltözök, elmondod hol laknak, és megölöm az unokatesódat.

- Nem öld meg! A feleséged akarok lenni. Nagyon félttem ettől, ami most történt. Múltkor, amikor itt voltál, könyörögtél, ne kézzel csináljuk, de nem mertem megmondani, hogy az nekem nagyon fáj, azért nem akarom. Ezután soha nem fogok félni, ha kéred, mert egyáltalán nem fáj. Ez biztos azért van, mert szeretjük egymást, ugye?

- Igen, csak ne sírjál. Szoktatok találkozni?

- Nézd meg a körmeimet, bár mondtad, hogy hegyesek. Ezzel kaparnám ki a szemeit, ha meglátnám. Margit névvel találkoztam, mert a múltkor eljött hozzánk, de a fiáról nem beszéltünk. De kérlek, ne öld meg, mert akkor te kerülsz bajba, apu mondta! Tudod, mit szeretnék, Feriiii?

- Tudom. Megbeszélem Pista bácsival, és azt is, hogy itt lakhassak veled. Együtt megyünk dolgozni mindig. Meg különben is együtt leszünk.

- Feriiii! Mit csinálsz? Te nem vagy kisbaba.

- Csikiztek a cicijeid, azért vettem a számba őket. Olyan fincsik.

Kati elkezdett köztük tapogatózni. Gyorsan rátalált a lényegre, ami kemény volt, pedig az előbb megpuhult.

- Megint akarom, sokáig akarom érezni. Feriiii, én még soha nem örültem így, mint most. Gyereeee!

- De jó. Nem mertem mondani neked, hogy megint kívánlak. Kár, hogy nem harapatom le az egyik cicidet legalább.

- Harapjad, csak az fájni fog nekem!

- Akkor inkább nem. Katiiii! Soha nem foglak megverni, és nem is engedem senkinek. Anya azt mondta, kár, hogy akkor nem voltam itt nálatok.

- Nem érdekel, dögöljön meg, ahol van. Ezt akarom, hogy te csináljad.

- Maszatos az arcod. Azért az jó, hogy nem festetted be magadat még ma.

- Csak akkor szoktam, ha dolgozni megyek, mert olyan macerás. Nem szeretek sírni.

- Nekem meg nagyon fáj. Katiiii! Ha a feleségem leszel, ugye soha nem fogsz sírni?

- Apu azt mondta, hogy szeretné.

- Anya is mondta, meg vett gyűrűt is nekünk. Júúújj, most jut eszembe, tudod, hol volt az előbb a gyűrű, ami az ujjamon van? Ezt nem merem Anyának elmondani.

- Feriiii! Te buta vagy. Ilyet nem szabad másnak elmondani, ez a mi titkunk. Szerintem már a feleséged vagyok, mert összedugtuk, amink van, ráadásul mindkettőnknek jó, ugye?

- Aha. Ne remegjél, mert akkor nekem is remegni kell, és olyan jó így csinálni, hogy hintázunk!

- De remegek, mert nem tudom visszatartani. Jaaaaajj, ááááá! Megint ez a forróság. Adsz egy pusztit?

- Adok, csak nagyon melegem van. Olyan vagyok, mint egy paci.

- Azt nem tudom, nem emlékszem rá, mekkora van egy lónak, de amúgy én is izzadok. Mindketten fújtattak, de azért próbáltak csókolózni.

*

- Jaaaaajj, valaki hív telefonon! Gyere át velem apu szobájába! Tessék, Móricz Katalin.

- Szia, Móriczka!

- Apuuuu, szia! Úgy megijedtünk!

- Katika, kit engedtéél be, amikor lelkedre kötöttem, senkit nem szabad?

- Ferit sem?

- Ferit igen, azt te is tudod. Feri a barátod, ő akkor van nálunk, amikor csak akar.

- Apuuuu! Várjál, Feri szeretne valamit beszélni veled.

- Add át a telefont, de siessetek, mert nincs sok időm!

- Szia, Pista bácsi! Te vagy az?

- Nem, fiacskám, a Náncsi néni vagyok.

- Höhöhöhö! Ez jó vicc volt. Pista bácsi!!!!!!?

- Hallgatlak.

- Anyával megbeszéltem, hogy Katit felköszöntöm, és veled megbeszélem, hogy adjad nekem a kezét, mert szeretjük egymást, meg már gyűrűt is vett nekünk anya.

- Hol van a gyűrű?

- Itt az ujjunkon. Kati!!!, mutassad, neked is megvan? Itt van rajtunk, és úgy szeretem Katit, hogy nagyon.

- Na, ez szép! Kiteszem a lábamat otthonról, aztán a lányom eljegyzi magát.

- Az mit jelent, hogy eljegyzi!!!!?

- Amit csináltatok, Ferike.

- Pista bácsi, akkor már kétszer is eljegyezte magát Kati, amióta itt vagyok. Mit nevedsz?

- Ferike, most úgy beszélek veled, mint férfi a férfivel. Le vagy maradva, kisfiam, mert én négyszer eljegyeztem ma Erzszi nénit.

- Az jóóóó! Nekem adod a kezét?

- Ha megnyerte, hadd vigye!

- Kösz. Visszaadom a telefont a Katinak.

- Ferike! Anyádékkal megbeszélem a dolgot. Katit feleségül veheted, de ha nem becsülöd meg őt, hátra kötöm a sarkadat. Szia!

- Apu, ne kössed hátra a sarkát, mert pofára esik! Megehetjük a pörköltet, amit főztem?

- Katika! Mindent megehettek, de most utoljára megkérdezem tőled: szereted Ferit?

- Nagyon szeretem, meg ő is engem. Azt mondta, ha itt fog lakni, mindig velem lesz, és mindenkitől megvéd, hiába akarnak megverni. Apuuuu?!
- Csak holnap megyek haza, de mondd, mit akartál még mondani!
- Feri még nem tudja, de én szeretném, ha éjjel itt maradna velem, mert félek egyedül a nagy házban.
- Katika, mindig úgy gondoltam - hiszen vagy tíz éve barátkoztok egymással -, Feri lesz a férjed, de bevallom, most picit hirtelen ért a dolog, hogy felhívlak közölni, éjjelre nem megyek haza, ti pedig közben eljegyeztétek egymást, és éjjel is ott alszik veled.
- Ha akarod, akkor nem alszunk.
- Tudom.
- Mit tudsz, apuuuu?!
- Hosszú, kislányom. Aludjon ott, aztán a többit majd megbeszéljük!
- Hozott nekem beigli, most meg kimegyünk a konyhába pörköltet enni.
- Ferinek mondd meg, holnap várjon meg, addig ne menjen haza!
- Jó, de neki adhatom a kezemet?
- Add, ha már úgyis az övé vagy. Szia, Katikám!
- Szia, apu!

*

- Te malac! Majdnem elmondtam az apunak, hogy közben simogattál.
- Csúnya a nunikád, de nagyon szeretem.
- Kimegyünk a fürdőszobába, lezuhanyozunk, aztán felöltözünk és kajcsizunk a konyhában!
- De én éhes vagyok, és kíváncsi vagyok, milyen pörköltet főztél.
- Ruha nélkül nem megyünk a konyhába, mert nem illik. Tudd meg, még bugyiban se megyek ki. Apu nem is szokott látni bugyiban, csak amikor még bilin ültem.
- Katiiii! Szeretnék látni bilin ülve!

*

- Tessék, Kovács Árpád!
- Móricz Katalin vagyok, és Tilda nénivel szeretnék beszélni!
- Tilda, bújj elő, egy kellemes hangú hölgy keres!
- Ha kellemes hangú, az csak téged kereshet, Árpi. Tessék, Kovácsné!
- Szia Tilda néni, Kati vagyok. Árpi bácsi nem ismert meg.
- Te megismerted őt, Katikám?
- Nem értettem, mit mond, azért nem ismertem meg. Nem baj, úgyis veled szeretnék beszélni.
- Katika, hol van Ferike ilyen sokáig? Tükön ülünk az apjával.
- Itt ül mellettem, és gyürkészi a nyakkendőjét. Nem mert benneteket felhívni, mert fél, hogy kikap.
- Úristen, mit csinált?

- Ne ijedjél meg! Apu megengedte, hogy itt aludjon velem, mert félek éjjel egyedül, ő meg az Erzsi néninél alszik. Tilda néni, nagyon szépen köszönöm a sütit, meg a pulcsi is olyan szép és jó meleg. Most is rajtam van, mert utálok ezt a hideget, ami kinn van. Tilda néni, a gyűrűket nekünk vetted? Mert mi felpróbáltuk, és pont jó mindkettőnknek, de ez a számár Feri azt mondta, hogy biztos nem nekünk vetted, meg én is azt hittem, de már nem annyira, mert olyan jól néz ki rajtunk. Ja, és még azt akarom mondani, hogy úgy szeretlek téged, mert te olyan aranyos vagy velem. Képzeld el... Jaj, ezt most mégsem mondhatom el neked, mert Ferivel megbeszéltük, hogy a mi ügyünk! Elég az hozzá, hogy én aztán elkezdtem nagyon sírni, és Feri vigasztalt, de hiába, mert ő is sírt velem. Tudod, eszembe jutott, amikor elvittél kórházba. Tilda néni, te olyan vagy, mintha az anyukám lennél. Feri is nagyon aranyos velem, és... Feri, te most ne figyelj ide, mert úgyis elmondom, hogy milyen fincsi volt, és azért sírtam, mert eszembe jutott az unokatesóm, az a goromba disznó. Itt vagy még, Tilda néni?

- Katika, van amikor alig beszélsz valamit, most meg úgy felpörögtél, hogy szóhoz se engedsz jutni engem.

- Tilda néni, mert Ferinek is mondtam valamikor ma, hogy soha nem voltam még ilyen boldog, mint ma. Képzeld el, apu fűzte az agyamat, ha férjhez akarok menni, meg kell tanulnom főzni. Tegnap főztem pörköltet, és az előbb befaltuk Ferivel. Csak az a baj, hogy előbb szeretnék férjhez menni, mint mire megtanulok főzni, mert az nagyon nehéz dolog. Le is fröcskölttem a ruhámat egyszer zsírral, kénytelen voltam átöltözni, mert tudod, nem szeretem, ha piszkos valami körülöttem.

- Befejezted?

- Még nem, de azért mondd!

- Árpai bácsival idegeskedtünk, és hívtunk benneteket, de állandóan foglalt volt a telefonotok.

- Ja igen, mert miután megettünk majdnem mindent a konyhában, bejöttünk apu szobájába telefononmeséket hallgatni. Pedig azért jöttünk be tulajdonképpen, hogy nektek telefonáljunk, csak eszünkbe jutott, hogy én szoktam meséket hallgatni telefonon, és azért azt csináltuk. Ne haragudjál! Most meg megyek mosogatni, mert az meg elmaradt, és nem szeretem a rendetlenséget.

- A gyűrűket nektek vettem, mert szeretitek egymást, és a gyűrű azt jelzi, hogy ti összetartoztok. Katika!

- Itt vagyok, még nem tettem le a kagylót, csak tudod, Feri gyáva, nem mert veled beszélni.

- De hát nem vitt magával pizsamát sem!

- Mert akkor még nem tudta, hogy apu megengedi, de mi megbeszéltük, hogy szeretnénk, hogy itt aludjon, mert az biztos, hogy jó dolog. Apu azt mondta, Ferivel beszélni akar holnap, ha hazajön. Nem tudod, mit akar mondani neki?

- Csak sejtem. Katika, te szereted a fiamat?

- Fiadat?!

- Ferit.

- A Feriiiiit? Őt nagyon szeretem, de apu is kérdezte, és neki is azt mondtam. Csak először nem értettem a „fiamat,” mert tudod, én apunak a lánya vagyok, és ezt a szót nem szoktam hallani, de értem, mit jelent, csak elbizonytalanodtam. Feri olyan aranyos velem, és mondtam, hogy együtt sírtunk, és ő biztos, hogy meg fog védeni engem mindenkitől.

- Legfeljebb telefonálni nem mer, ugye?

- Már mer.
- Figyelj ide, Katika!
- Csupa fül vagyok, Tilda néni.
- Apád holnap hazamegy, Ferivel találkoznak, aztán szeretném, ha együtt átjönnétek hozzánk ebédre.
- Júúújj, ezt nem tudom megígérni, mert lehet, hogy apu fáradt lesz, és nem lesz hozzá kedve. Mindig fáradt, amikor Erzsébet néniénél van.
- Nem apádra gondoltam, hanem te gyere át Ferikével!
- Jaj, az klassz! Feri mondta, hogy van töltött káposztátok.
- Jóllakhatsz belőle, meg még rántott csirke is lesz.
- Tilda néni, ha bármikor pörköltet akarsz főzni, csak szóljál, én szívesen segítek! Kicsit sós volt, de azért befaltuk, amit csináltam. Úgy szeretném, ha nekem is az anyukám lennél. Elvittél kórházba, apu pedig itthon mondta: „Bezzeg a kurva anyád sehol nem volt, amikor melletted kellett volna, hogy legyen.” Az persze igaz, ha anyu mellettem lett volna, amikor Gyuri olyat csinált velem, akkor nem hiszem, hogy lett volna hozzá kedve, de te olyan aranyos voltál.
- Katika, ha összeházasodtok, akkor neked is az anyukád leszek, és ha Ferike bántani mer, megvédelek tőle.
- Feri soha nem fog bántani, megígérte, és különben is, még soha nem vert meg. Én sem fogom őt megverni, mert tudod, akik szeretik egymást, azok nem okoznak fájdalmat a másoknak.
- Jól van, köszönöm, hogy hívtál. Holnap várlak mindkettőtöket!
- Kösz, puszi, Tilda néni.

*

- Árpí?! Te mit szólsz ehhez? A fene essen beléd! Én itt szervezem a holnapi programunkat, te meg döglesz?
- Szóltál, Tilduci?
- Fenéket, csak a hasam korgott.
- Angyalom, egy hete megdumcsiztuk, holnap Jóskaékhoz megyünk. Mi leszünk nekik a meglepi.
- Hú, ez meg kificcent a fejből. Holnap nálunk ebédelnek a gyerekek.
- Gyerekeeeeek? Milyen gyerekek?
- Ferike meg Katika.
- Ja, a két csöppség? Majd megmondod nekik, hol találják meg a kaját, a többit elintézik kettesben is.
- Elment az eszed?!
- Valószínű, nekem elment, számodra pedig még meg se jött. Elvégre melyikünk is szervez két programot egyszerre?
- Nem érdekel. Jóskaékkal nincs megbeszélve, Katival pedig most fixáltam le. Itthon maradunk. Fontos esemény történt köztük.

- Nem mondom?!
- A gyerekek lefeküdtek egymással.
- Már bocsika, nem vagyok képbem, ki kivel feküdt le?
- Együtt voltak, ahogy Kati szavaiból kivettem, és jól érezték magukat.
- Hurrá! Ferike 22 évesen rájött, hogy a pöcse nemcsak pisilésre való. Közben hívtak, vagy tütykölés után? Délután húzott el a srác itthonról, ha munkájuk befejeztével hívott Kati, az bizony vékony eresztés. Emlékszel? Drága jó anyósom (isten nyugosztalja) szombaton este hat órakor közölte, elmegy otthonról, és csak másnap a nagymise után jön haza. Átszaladtál hozzánk, közölted lihegve, tiszta a levegő, először azt hittem, mert akkor ébredtem fel, hogy valami környezetvédővel jöttél össze, aztán gyorsan beleugrottam a nadrágomba, felhúztuk a nyúlcipőt, irány hozzátok. Tíz perc múlva a hasadon ringattál. De nem ám röviden, mert megbeszéltük közben, vegyem úgy, átszeljük az óceánt. Valamikor éjfél után kaptam tengeri betegséget. Pontosabban akkor jutottam abba a stádiumba, leszállok rólad, majd én fekszem, te meg lovagolva folytatod tovább az utat az óceán közepétől. Akkorát paciztál, reggel nagyítóval kerestük a kukacomat. Majdnem bepisiltem. Meg is lett az eredménye. Egy szép szál, derék fiú. A házasságkötés előtt gyakoroltad a takarékos levegővételt, ne vegye észre, aki addig nem tudta, hogy Ferike viháncol a hasikádban.
- Te hülye, mi van, ha Kati teherbe esett ma?
- Megtanítod neki a takarékos lélegzést az esküvőig, bár ahogy őket ismerem, ilyen kicsire nem fognak adni.
- Ne komolytalankodjál! Szellemi fogyatékosok, komoly esély van rá, hogy az utód is az lesz.
- Tildám, ők magukat nem tartják annak. Van fogalmad róla, hányszor hallottad gyermekünk-től: anyaaaa, nem vagyok hülye. Tudod, ha tőlem kérdezné meg valaki, magamról én is így nyilatkoznék. Te betervezted, hogy fogyatékos gyermeket hozol a világra? Ugye nem? De lássad be, a pakliban benne volt, pedig megdolgoztunk érte. Most mondtam el, mi munka van a srácban. Igaz, nem százasok, de mindketten becsületes, rendes emberek. Ami pedig a külsejüket illeti, arra kifejezetten büszkék lehetünk. De tovább megyek, mivel én ritkán szoktam telefonálni, amikor meghallottam Kati kellemes hangját, ugyanakkor nem ismertem meg, mit tagadjam, beindította a fantáziámat. Iskolába jártak, elvégezték, dolgoznak, és mi szeretjük őket, még hozzá mindkettőjüket, nem csak Ferikét. Mi van, ha csúnya gyerekük lesz, viszont kisiskolás korában szegyenbe hoz bennünket szellemi felkészültségével? Akkor nem a te unokád? Én azt mondom, szeressék egymást, azzal pedig normális esetben együtt jár az utódról való gondoskodás. A mi unokánk lesz, akármilyen.
- Azt hiszem pont az a bajom, Kati dekoratív nő, ráadásul kényesen pedáns. Mi van, ha kikezdenek vele, mint az unokatestvére?
- Pista meg te is adjátok neki a lelki fröccsöt azóta. Tudja már, hogy kell magát megvédeni. Szerencsére ők nem totál homályosak. Ha el van magyarázva valami, ahhoz tartják mindketten magukat. Nem tudom elképzelni, hogy Kati még egyszer olyan helyzetbe kerüljön. Akkor nem tudta, mi az, ami történik vele. Azóta megtudta, ma pedig meg is tapasztalta.
- Rendben, lesz egy szellemi fogyatékos unokád.
- Valamint egy aranyos feleségem, aki éjjel-nappal szeretgetni fogja.
- Abban az egyben biztos lehetsz. Ne haragudj, hogy megfeledkeztem Jóskáékról!
- Nem baj, legalább tudom, kinek a hibás génjeit örökölte Ferike.
- Szevasz Kovács! Megyek fürcsizni, aztán bedobom a szunyát, mára elegendem van belőled.

- Nem lehetne, hogy utána menjél fürcsizni? A gyerekek eszembe juttatták, milyen volt régen, amikor még mi is csináltuk.

- Tegnap, te bolond.

- Tilduciiii?! Utánozzuk őket?!

- Biztos lehetsz benne, te nagyokos, Kati fürcsi nélkül nem csinálja. Az a lány még szégyenbe fogja hozni az anyósát, úgy érzem, mert rendet és tisztaságot tanulhatnék tőle. Ahányszor idejön, úgy járhatja körbe a tekintetét, mint a sebészorvos a betegén. Most még hallgat, de hidd el, kinyílik a csipája. Ne röhögj, mert nem tudom, mit csinálok veled!

- Kefélést dumáltunk meg, nem? Lehunyom a szemem, és látom, ahogy te a menyedet tanítod a konyhaművészetre, ő meg dirigál neked, hol lát még egy porszemet a szekrény tetején.

- Egyen meg a fene, te gonosz!

- Jó, de most előbb én kajálok belőled, aztán csámcsoghat rajtam a gonosz.

*

Feri arra ébredt, hogy fázik. Kinyitotta a szemét. Látta a nyitott ablakon keresztül, hogy sűrűn hull a hó. Először nem tudta, hol van, aztán amikor rájött, azt nem értette, hová lett Kati mellőle. Mindenesetre előbb nyakig húzta magára a takarót, csak aztán kezdett töprengeni. Az biztos, amikor ő elaludt, Kati még mellette volt, de arra nem emlékezett, melyikük aludt el előbb. Távolból vízcsobogást hallott, ezért elkezdett kiabálni:

- Katiiii?! Katiiii?! Hol vagy?

- Feriiii, te kiabálsz?

- Nagyon fázom.

- Most engedem neked a fürdővizet. Gyere, szaladjál ki a fürdőszobába!

Agytekervényei kezdtek belendülni. Így azután eszébe jutott, nem otthon van, és nem az anyukája osztja a parancsot, hanem Kati. Márpedig Kati számára ő csak a második helyen van, első a tisztaság. Kénytelen-kelletlen, megindult a hang irányába.

- Mikor keltél fel, hogy tréningruhában vagy?

- Elég régen, de nem néztem az órát. Megmosdottam, most megyek porszívózni.

- Miért van nyitva az ablak a szobádban, Katiiii?

- Mert felkelés után mindig szellőztetek.

- Jaaaa?! De én még aludtam.

- Nem baj, tudtam, hogy felébredsz.

- Brrr, nagyon fázom.

- Másszál bele a kádba, jó forró a víz!

- Áááá, nagyon meleg!

- Ne kényeskedj, milyen katona lesz belőled? Apu ezt szokta mondani, amikor kicsi voltam.

- Höhöhöhö! De ez nagyon forró. Engedhetek hozzá hideget?

- Engedjél, de vigyázz, ne fröcsköljöd ki a földre! A hajadat nem kell megmosnod. Mindjárt kihozom a ruháidat a szobából.

Kinyújtózott a kádban. Azon gondolkodott, mitől ilyen fáradt, hiszen tegnap nem dolgoztak. Még az is lehet, hogy ismét elaludt, de tény, megijedt, amikor Kati kinyitotta az ajtót.

- Készen vagy a takarítással?

- Hogy lennék készen, amikor még el sem kezdtem? Ide teszem a mosógépre a ruháidat. Ha megfürödtél, mossad ki a kádat!

- Katiiii, lehet, hogy elaludtam. Hol vagy?

Miután meghallotta a porszívó hangját, adott magának pár perc pihenőt, csak aztán kezdett fürdeni. Fürdés után felöltözött. Akkor jutott eszébe, ki kell mosni a kádat, fel kell törölni a kövezetet, de ha már úgyis van ideje, letörölte a csempét is, mert látta, hogy párás lett. Kicsit zavarta, hogy hajlongás közben a nyakkendője himbálódzik, de inkább elviselte, semhogy Katitól szemrehányást kapjon. Mikor végzett, benézett a szobába. Látta, Kati törölgeti a bútorokat. Szó nélkül kisomfordált a konyhába, leült egy székre. Közben azon nevetett, milyen hülyén néz ki öltönyben, cipő nélkül.

- Mit röhögsz?

- Eszembe jutott valami. Katiiii! Szeretnék megpuszítani.

- Majd ha én is megfürödtem és hajam mostam.

- Addig kimegyek az udvarra megnézem a havat.

- Menjél, de fel is takarítod az előszobát, ha behordod.

- Inkább maradok. Siessél, rossz várakoznom!

- Gondolkozzál, mit fogsz mondani az apunak, ha hazajön! Megfürdök, hajam mosok, mert utálok, hogy konyhaszaga van.

- Nincs is, és tudd meg, nem azért prüszköltem, hanem mert csiklandozta az orromat.

- Feriiii! Te hülye vagy. Mi jutott eszedbe?

- Az, hogy megijedtél. Katiiii! Jó volt, amikor ültél elalvás előtt a kukimon, aztán lehajoltál és puszkoltunk. Ne haragudj, a hajam csiklandozta az orromat, azért prüszköltem.

- Erről most ne beszéljünk! Megyek fürdeni, te pedig gondolkozz!

*

Ült, gondolkodott - ahogy Kati megparancsolta -, de semmi okosság nem jutott eszébe. Elvégre Pista bácsi akar övele beszélni, és nem fordítva. Miután gondolataiba merülve, gyomra korgással jelezte, ma még nem evett, úgy döntött, körülnéz a spájzban valami ehető után. Kinyitotta az ajtót. Akkor jutott eszébe, nem otthon van.

- Katiiii! Fürdesz még?

- Mi vaaaaan?!

- Itt állok a spájznál, mert éhes vagyok.

- Ne légy mérges, ne türelmetlenkedj, mindjárt készen vagyok!

Visszaült a hokedlira. Teltek a percek... lassan. Az jutott közben eszébe, milyen érdekes, a „mindjárt” a férfiaknak mást jelent, mint a nőknek. Ezt otthon sokszor tapasztalja. Immár eltelt fél óra, de Kati sehol. Karjára hajtva fejét, elbóbiskolt a konyhaasztalnál. Arra eszmélt, hogy valaki megfogja a nyakát. Nem csak a fejét emelte fel, de a székről is felpattant, mint egy gumilabda.

- Katiiii, te vagy az?
- Másra számítottál, Feriiii? Csinálok vajás kenyeret, jó lesz?
- Nagyon jó. Hányszor szoktál naponta öltözködni, Katiiii?
- Tudom is én. Sokszor, az biztos, mert már apu is kérdezte. Számold össze, ha akarod! Itthon a szobában másik ruhában vagyok, a konyhában szintén, ha takarítok, megint másik ruhát veszek és ha elmegyek, akkor is. Amikor anyu itthon lakott, és főzés közben láttam, hogy pecsétes a kötény rajta, hányingerem lett tőle. Volt, hogy rászóltam, olyankor meg akart pofozni, néha sikerült is. Apura rászólok, ha valamit csinál a pincében, aztán abban a ruhában be akar menni a szobájába. Nem vagyunk disznók. Azt is utálom, ha valaki mosdatlan. Benn a műhelyben tudom, kik félnek a víztől.
- Ezt a szép nadrágodat még nem láttam.
- Most van rajtam először. De remélem, a pulcsit megismered!
- Ahaaaa! Anya vette neked. Szép hajad van. Szébb, mint anyának. Milyen szappannal fürödtél?
- Ez parfüm, te buta Feri. A nyakláncot azért vettem fel, mert ünnep van és vendégségbe vagyok hivatalos.
- Jó, akkor én hazamegyek, és megmondom, te máshová vagy... micsoda?
- Hivatalos, te banga. Ezt így szokták mondani. Veled megyek hozzátok ebédre, mert Tilda néni volt olyan aranyos, és meghívott.
- Szép vagy, de tegnap jobban tetszettél. Ezt elmondom anyáéknak is. Különben már nem vagyok éhes. Mikor jön haza a Pista bácsi? Szeretnélek...
- Sajnos nem lehet. Nekem is fincsi volt.
- Mit akar velem beszélni a Pista bácsi? Nem jutott eszembe.
- Szerintem azt, ha már így vagyunk, akkor vegyél feleségül.
- Jó, de ha megkérdezi, akarom-e, mit mondjak neki? Beszéljük meg, mert mi összetartozunk, és nem akarok hazudni!
- Mondj neki, amit akarsz! Én mindenesetre Tilda néninek azt mondtam, hogy szeretlek.
- Az jó. Én is téged. Akkor nem baj, ha azt mondom neki, legyél a feleségem?
- Kinek mondod, Feriiii?
- A Pista bácsinak.
- Te tudod. Tőlem meg se kérdezed?
- De, megkérdezem. Katiiii?! Nem baj, ha Pista bácsinak azt mondom, legyél a feleségem?
- Hallod?! Jön az emlegetett számár. Szia, apu! Megvártunk. Gyorsan dumcsizzatok Ferivel, mert sietnünk kell!
- Szia, Pista bácsi!
- Sziasztok! Hová siettek?
- Anya vár bennünket ebédre. Téged nem, mert Kati mondta neki, fáradt leszel, ha Erzsi nénitől hazaérsz.
- Katika, ezt miből gondoltad? Miért hallgatsz?

- Múltkor fáradt voltál. Felhívom Tilda nénit, még ne ránts a húst, mert elhúzódik a tárgyalás nálunk.
- Kislányom, neked mindig az evésen jár az eszed?
- Az igaz, éhesek vagyunk, de ha valakivel valamit megbeszélék, nem szeretek hülyét csinálni az illetőből.
- Igazad van, Katika. Ferike, úgy látom, valamit szeretnél mondani nekem!
- Mondjad, Feri, aztán siessünk!
- Ja, igen! Pista bácsi, Katival megbeszéltük, a feleségem akar lenni, meg anyának is mondta, hogy szeret engem.
- Magadról beszélj, Ferike!
- De hát, nem tudok olyat mondani magamról, amit te nem tudsz rólam.
- Szereted Katikát?
- Persze, hogy szeretem, de hát ezt tudod.
- Ferike! Ha egy fiú meg egy lány szeretik egymást, és olyan történik köztük, mint tegnap köztetek, az azt jelenti, hogy összetartoznak. Házasságot kötnek, összeköltöznek, mert ha kisbaba születik, a babának nem csak anyukára, de apukára is szüksége van.
- Melyik történetre gondolsz, Pista bácsi? Mert volt este olyan, amiről te nem is tudsz, mert előtte beszéltek Katival telefonon. Katiiii?! Elmesélhetem?
- Nem mesélheted el. Megbeszéltük, legfeljebb Tilda néni tudhat róla.
- Kár. Pista bácsi, az fantasztikus volt. Azért azt elmondom, Kati haja csiklandozta a nózimat, és megijedt, amikor prüszkölt. Erzsi néni biztosan örülne neki az olyannak.
- Feleségül akarsz venni te majom, vagy nem?
- Megbeszéltük. Te mondtad, hogy szeretnéd, meg én is. Pista bácsi! Kati nagyon szép. Nekem ő a világon a legszebb. Tudod, hogy régen szeretjük egymást, csak akkor még nem voltunk nagyok.
- Végre, csakhogy kinyögted. Apu, te mit szólsz hozzá?
- Mi van, Katika, hajt a hasad?
- Délre ott kell lennünk. Egyébként még általánosba jártunk, amikor Feri feleségül akart venni. Bonyolultak vagytok, ti férfiak.
- Rövid időre dugulj el kislányom! Ferike, ha ez komoly elhatározás, akkor mondd meg a szüleidnek, még a héten beszélni akarok velük a részletekről. Szeretném, ha majd ideköltöznél hozzánk.
- De jó! Mikor költözhettek?
- Ha az anyakönyvvezető előtt kimondjátok az igent.
- Katiiii?! Mondjuk ki mihamarabb!
- Nehogy megszólaljál, mert lelőlek! Ferike, a szüleiddel mindent megbeszélünk, és együtt elintézzük a hivatalos dolgokat. Aztán ideköltözől. Remélem, mindig Katika mellett leszel, akkor is, ha meg kell védeni bárkitől őt.

- Pista bácsi, tőled nem szeretném megvédeni, mert te a faterja vagy. Úgy gondolom, ha együtt fogunk lakni, mindig mellette leszek. Még az utcára se engedem ki egyedül. Ne félj, vigyázni fogok rá, mint a micsodámra... a szemem fényére.

- A micsodára vigyázzon ő! Megszólalhatsz, Móriczka!

- Feriiii, befejeztétek?

- Én nem tudok mást mondani. Ideges vagyok, mert soha nem voltam ilyen helyzetben. Tudod, amikor fontos dologról van szó, mindig anya beszél helyettem.

- Ferike, felnőtt férfi vagy. Tegnap sem volt itt veled az anyukád, amikor olyat csináltatok.

- Még jó, de Kati neki is elpletykálta, ahogy neked.

- Ne dumáljál, menj ki az előszobába, és vedd fel a cipődet! Ha nem sietsz, felhívom Tilda nénit, és megmondom, hogy itthon maradok.

Kati apukája elmosolyodott, amikor Feri, mintha puskából lőtték volna ki, elindult az előszoba felé. Nem lesz itt gond, konstataálta magában, ha a lánya szavának ilyen súlya van ez előtt a nagy melák előtt.

*

- Tessék, Kovács!

- Szevasz Árpi, én a Pista vagyok, tudod, a Móricz Pista.

- A franc esne bele a telefonba! Soha nem fogom megszokni, hogy valakit csupán hangról felismerjek. Hangod alapján tököltem volna fél napig, mire rájövök, milyen Pista telefonálhatott.

- Szegény Tilda!

- Na, csak várjál, én már tudom, Tilda mit fog mondani neked. Nem leszel boldog tőle. Egyébként miért sajnálod őt?

- Semmi-semmi, csak elképzeltem a fél napos tököléseidet.

- Elképzelni én is tudom, csak a megvalósítással van néha gondom, de adom az asszonyt, mert itt szambázik mellettem, mióta tudja, kivel dumcsizok.

- Kösz.

- Szia, Pista.

- Csókolom a kacsóidat, nászasszony. Mi jót tudsz nekem mondani, mert a férjrad elrémisztett?

- Hagyd rá! Bolond lyukból bolond szél fúj. Én mindenesetre örülök neki. Előre láthatólag szeptember 21 körül nagymama leszek.

- Ez most már tuti, hogy Katika áldott állapotban van?

- Nem mondta neked?

- Nem találkoztam velük, nem otthon vagyok, telefonon pedig előbb veled akartam beszélni. Képzeld el, még az is lehet, egyszerre leszek nagypapa, valamint kétgyerekes apuka.

- Erzszi terhes?

- Sajnos úgy tűnik.

- Gondolom, feleségül veszed?

- Nem tudom. Feltéve, ha sikerül elválnom Marcsitól, de hát a csoda tudja, milyen akadályt gördít a válás elé. Álmomban nem gondoltam, hogy nem lesz jelen a lánya esküvőjén.
- Ne sajnáljad, Katika örült neki. Úgy tűnik, Erzsit megkedvelték a fiatalok.
- Ebben biztos vagyok, de Erzsí oldaláról érzem, nem kölcsönös a szimpátia. Aranyos, kedves velük, csak jobban szereti, ha én megyek hozzá, és nem neki kell nálunk tartózkodnia. Tilda! Szeretnék megkérni, gyakrabban gyere el hozzánk!
- Hihihihí! Mivel magunk között vagyunk, áruld el Pista, Katika, vagy Erzsí örülne jobban a gyakoribb látogatásaimnak!
- Gonosz vagy, nászasszony. Tudod jól, a lányom, ha valamit a fejébe vesz, azt kiverni belőle fizikai ráhatással is lehetetlen lenne. Meg akar tanulni főzni.
- Ezen nevetek. Feltételezem, a szerelmednek zseniás a szítu.
- Ennél némileg árnyaltabb a helyzet. Főzni soha nem szerettem, ahogy mondja magáról. Ugyanakkor volt szerencsém nem egyszer tapasztalni, jó érzéke van hozzá. Pár hete váratlanul beállított hozzánk. Még nem voltam otthon. Katika egyből letámadta. Negyedóra múlva együtt darálták a húst a töltött paprikához. Erzsinek kedvenc étele, ezért szívesen állt neki, bár más volt eredetiben az esti elképzelése. Két... nem, pontosan három nap múlva én invitáltam hozzánk, mert úgy gondoltam, Erzsivel és Katikával együtt emlékezünk a Nemzetközi Nőnapra. Körmöltem a szobámban, amikor megszólalt a kapucsengő. Az áldozatkész gyerekem kirohant beengedni a barátnőmet. Sajnos a szobámig nem jutott el, mert Katika letámadta. Javasolta, csináljanak együtt stíriai metéltet. Dél előtt a művezetőnő erről beszélt nekik a műhelyben. Erzsí állt az előszobában, mint Bálám számára. Fogalma nem volt arról, eszik vagy isszák azt a kaját. Katika pedig engedékenynek bizonyult, és alternatívát ajánlott: készítsenek milánói makarónit. Éreztem, ha nem állok közük, Erzsí hanyatt-homlok menekül. Sajnos milánóit sem tud készíteni. Katika azt mondta, felhívja Marcsit, és megkérdezi tőle, majd Erzsivel együtt elkészítik. Képzeld el a szerelmemet, milyen égés lett volna a feleségem előtt!
- Na persze. Amikor nálunk elkezd lemosni a fürdőszobában a csempét, az semmi, ugye?
- Húúú, a nemjóját, az se kutya!
- Ne röhögj, mert kiheréllek!
- Tildácska, nem röhögtem, hanem csodálkoztam.
- Ennek a pofátlan Árpinak mondtam, aki a képembe röhögött. Jelzem, akkor is ezt csinálta.
- Mondd meg a férjednek, tanulhatna a fiától! Ferike úgy táncol, ahogy Katika füttyül. Megbocsáss, de engem is kerülget a jókedv, amikor látom a nagy melák fiatokat, ahogy csuszatol, mosogat, de ha kell, még húst is paníroz.
- Az igazság, minden bogarasságával együtt nagyon megszerettük a lányodat. Ígérem, holnap átszaladok. Mostanában be vagyok havazva melóval.
- Tildácska! Próbáld meggyőzni, nem kell mindennek tökéletesnek lenni! Nem olyan ízletesre sikerül a kaja, azért még nem muszáj a kukába dobni.
- Örülj neki, hogy igyekszik. Még az is lehet, ha Erzsí hozzátok költözik, Katika fog főzni nektek.
- Na az ba...
- Ki ne mondd!
- Erzsí kijelentette, nem fog hozzánk költözni.

- Távházasságban éltek?
- Lehetek őszinte?
- Csak meg ne bánd!
- Nincsen kedvem újra lekötni magamat. A gyerekekkel elhülyéskedünk, ha unoka lesz, szívesebben dajkálom őt, mint a saját gyerekeket. Erzsi kitűnő szerető, de feleségnek nem tudom elképzelni.
- Nem értelek. Ha Erzsi babát vár, ahhoz a közreműködésed kellett. Másrésről tele vagy panasszal a lányodat illetően.
- Félreérintesz, Tilda. Unokát igen, de saját gyereket a hátam közepére sem kívánok. Ami pedig a lányomat illeti, csak sztorizgatók vele kapcsolatban. Vannak hülyeségei, sőt, fiad által ezek a hülyeségek duplázódnak. Nem baj. Titokban még büszke is vagyok rájuk. Tudod, rosszul működnek a reflexeim. Amikor megfélemlítek magamról, és rohannék be a szobámba sáros cipővel, mérges leszek, ha Katika elkapja a grabancomat, és visszaránt a küszöbről. Igen ám, de a következő pillanatban röhögök rajta. Ő az én lányom, és ragaszkodom hozzá, hogy halálomig mellettem legyen. Ilyennek fogadtam el, szemben az anyjával. Bevallom, ha az unokám... hogy is mondjam?
- Értelmi fogyatékos lesz, ezt akartad mondani?
- Igen, csak rád való tekintettel fogtam vissza magamat.
- Butaság. Nyugodj bele, ezt Árpival százszor átbeszéltük, akkor is a mi unokánk lesz.
- Ugye?! Tudod, megható, ahogy Ferike figyelni Katika minden mozdulatát. Néha engem emlékeztet rá: „megfogadtam Pista bácsi, Katit mindenkitől megvédek. Be is tartom a fogadalmamat.” Olyankor megsimogatom a fiad busa fejét.
- Bezzeg, amikor gyermeked viszi a kukába a kaját, akkor is simogató kedvében van, Móricz apuka?
- Képzeld el, a második pillanatban már igen. Lányom rám néz az ártatlan szemével és közli: „apu, ki kellett dobni, mert íztelen, és nem akartam, hogy megbetegedjünk tőle.” Neki nem a haját simogatom, hanem puszit kap. Először tőlem, de rögtön érkezik a férje, mert nem maradhat ki a puszkodásból.
- Hihihih! Azért azt megnézném, amikor a nászúrám smárol a fiammal.
- Eddig nem fordult elő, de a bolondok házában bármi megtörténhet. Mielőtt elköszönök, még annyit, tudod mennyire respektál téged a lányom? Amit Tilda néni mond, az szentírás. Sertés-pörköltet 80 deka húsból szabad csinálni. Én hülye, a múltkor elmentem helyettük vásárolni, és öt dekával több, mint egy kilót vettem. Otthon negyed kilót elrakott. Pedig olyan jól sikerült a pörkölt, elfogyott volna az is.
- Az ominózus bögrés sütemény? Nálunk magyaráltam el, miket kell bele tenni, és mutattam a piros pöttyös bögrémet, hogy olyannal.
- Képzeld el, Tilda, megcsinálta azt a mákos akármit, és piros pöttyös bögrével!
- Az én aranyos kis bögrém, amit elkunyizott tőlem.
- Veszek neked egy készletet helyette.
- Ne vedd komolyan, Pista, csak vicceltem. Azért mondtam el, mert tudom én is, mennyire ragaszkodik dolgokhoz.
- A fiad otthon is össze szokta hajtogatni reggel a pizsamáját?

- Igen, a jó hülye anyja.

- Elköszönök, puszillak benneteket. Holnap, ha eljössz, mesélek, milyen, amikor énekelnek a fiatalok.

*

- Apuuuu?! Miért jöttél haza? Azt mondtad, egész hétvégén Erzsi néninél leszel.

- Úgy volt, de volt köztünk délután egy kis pitty-putty, és jobbnak láttam hazajönni.

- Gondolom, nagyon kifáradtál a pitty-puttytól. Néha Feri is szokott, de szerencsére nem mindig.

- Katika, mire gondolsz?

- Jaaaa, akkor nem tudom. Elképzelttem, hogy Erzsi néni jól kifárasztott, mint..., de ez most nem érdekes. Ő is fiatalabb náladnál, ahogy én is Ferinél sokkal fiatalabb vagyok.

- Te, cirka másfél évvel, ugye?

- Apuuuu! Én ilyen cirkákat meg pitty-puttyokat nem értek.

- Összevesztünk, azt jelenti.

- Cirka?

- Ahogy mondd, kislányom. Egyébként erre a hétvégére van programunk, ezt akarom megbeszélni. Tudod, jövő héten húsvét.

- Velem?

- Veled meg a férjeddal.

- Ő a Feri. De most nem tudsz vele beszélni, mert elment nekem ajándékot venni. Azt mondta, maradjak itthon, mert a melóhelyen szédültem, és különben is, csokinyuszt vesz, de arról még nem szabad tudnom. Te mit veszel húsvétra Erzsi néninek?

- Semmit.

- Az jó, de én nem szeretnék semmit kapni. Képzeld el, Feri azt mondta, megtanítja a fiúkat csúzlizni, és fogja lődösni a verebeket.

- Ha lányotok lesz, mire fogja tanítani?

- Fiú lesz, mert Feri azt mondta, ő csinálta, és ő fiú.

- Katikám, mit gondolsz, téged a gólya hozott?

- Júúúúj, erről eszembe jutott valami, de az nagyon csúnya, és nem merem neked elmondani. A múltkor valaki a műhelyben mondta. Egyébként meg van ott egy olyan törpeféle srác, akire Zsuzsi azt mondta, úgy néz ki, mintha nem is ember csinálta volna. Erre egy másik megjegyezte: biztos a gólya hozta. Zsuzsi meg azt mondta: „anyád tényleg olyan ronda, hogy apád inkább a gólyát dugta meg?” Röhögtünk rajta, bár Feri először nem akarta megérteni, de elmagyaráztam neki. Képzeld el, délelőtt a Nyöszöge feleségül akarta venni a Sacit!

- Elképzelem a Sacit.

- Feri szerint én sokkal szebb vagyok nála.

- Katika, eddig te úgy gondoltad, Feri a szebb?

- Saciról van szó, aki a művezető néni.

- Annál még én is szebb vagyok. Na, és ki az a Nyöszöge? Bár úgy emlékszem, ritkán, de szoktatók említeni. Valamikor neked csapta a szelet.
- Nem csapta, csak meg akart..., szóval úgy, mint a Feri esténként.
- Meg néha reggel. Feltételezem azért szoktál sikoltozni, nem a nyakadat szorongatja.
- Mert muszáj olyankor. Erzsi néni nem szokott?
- Nem árulom el, mert még elpletykálod neki.
- Tudd meg, én csak Tilda néninek, meg neked szoktam ilyesmiket mondani!
- Nagyon megnyugtattál.
- Miért? Tudom, hogy tetszik neked a Tilda néni. Mikor itt van nálunk, mindig őt bámulod.
- Beszéljünk inkább a Nyöszögéről!
- Nyöszöge egy hülye gyerek, és sokkal idősebb, mint én, de a műhelyben majdnem mellettem ül. Néha szokott olyanokat mondani, de már nem, mert Feri megfenyegette. Feri képes lenne kitaposni a belét annak, aki csak rám néz.
- Neked tetszik az olyasmi?
- Milyesmi?
- Ha a fiúk szépeket mondanak.
- Apuuuu! Nekem már férjem van, és egy férjes asszony úgy csinál, mintha az ilyesmiket meg se hallaná. Mondta Tilda néni, és igaza van. Mondjuk, ha mégis beszélnek, én meghallom, de olyankor feltűnően elkezdem nézegetni a hegyes körmeimet. Szegény hülye, hangosan mondta Sacinak, hogy váljon el a férjétől, majd ő elintézi, és aztán feleségül veszi.
- Örült neki a művezető néni?
- Nem hiszem, de mindenki, aki hallotta, elkezdett nyeríteni. Saci meg bemenekült a szobájába. Akkor lettem rosszul. Felálltam, szédültem, és majdnem belehánytam a dobozba, amibe raktuk az összerakott tollakat. Feri látta, hogy baj van. Odaugrott, és kikísért a mosdóba. Képzeld el, bejött velem oda, ahova csak lányoknak szabad!
- Azoknál a nőknél, akik áldott állapotban vannak sajnos előfordul az ilyesmi. De azért Feri szólhatott volna Sacinak is.
- Nagyon vigyázott rám, és pár perc múlva jobban lettem.
- Visszatérve: örülök neki, hogy már megvédenéd magadat a szemtelenkedőktől.
- Tudod, apu, sokszor eszembe jut a Gyuri dolog. Akkor engem nem szeretett senki, csak Feri egy kicsit. Anyu elment, te pedig a nőekkel foglalkoztál. Tilda nénit ismertem, de az még más volt. Elhittem, hogy Gyuri szeret.
- Kis buta. Téged másképpen szeretlek, mint Erzsi nénit. Az persze igaz, magadra hagytalak. Ez soha többé nem fordulhat elő.
- Tudom, ma már okos vagyok. Hárman szerettek, és én is benneteket.
- Árpai bácsit nem szereted?
- Nem, mert ő férfi, és félek a férfiaktól. Egyszer hallottam, amikor Tilda néninek mondta, hogy tetszem neki. De ne áruld el, mert letagadom! Erzsi nénit picit szeretem, csak ő hülyének tart engem, meg Ferit is. Azért vagyok hülye, mert kisegítőbe jártam? Megnézheti a bizo-

nyítványomat, csupa ötös van benne. Soha nem buktam, csak Feri bukott egyszer, de az jó volt, mert akkor ismertük meg egymást, hogy egy osztályba kerültünk.

- Erzsi néni szokott olyat mondani, hogy hülyék vagytok?

- Nem mondja, csak legutoljára a fakanalat kivette a kezemből, nehogy leégessem a rántást. Amikor kávé akartam főzni neki, azt se engedte.

- Megbeszélem vele a dolgot, bár te sem vagy piskóta. Mindenért rászólsz. Amikor segít neked a konyhában, elkezded nevelni. Katikám, az csúnya dolog, ha Erzsi néninek kócos a haja, lazán a képébe vágod: „kössed be a gubancos hajadat, mert behullik a darált húsba”.

- Ez igaz, csak nem tudom, miért baj? Ritkán szokott kezet mosni, még orrfújás után sem nagyon, mégse szólok mindig rá. Apuuuu! Utálok a rendetlenséget. Anyura is mindig rászóltam.

- Mint látod, el is menekült tőlünk.

- Már tudom, mert asszony vagyok, nem kapott tőled kukit. Az hiányzott neki, és Ruditól kap.

- Miből gondolod, te kis szemtelen?

- Külön szobában aludtatok. Én ezt elképzelni nem tudnám Ferivel. Örülök neki, hogy elhúzott innen. Nekem Tilda néni az anyukám, de neki is megmondom, ha valami nem tetszik.

- Máskor meg takarítod náluk a fürdőszobát.

- Őt annyira szeretem, bármit megtennék érte. Tudom, hogy sokat dolgozik, miért ne segítenék?

- Kislányom, nem baj, ha segítesz, de ezt előbb beszéljed meg, mert különben sértő lehet.

- Nem értem. Mit kell azon megbeszélni, ha piszkos a csempe?

- Te Ferike szüleinél vendég vagy.

- Nem igaz. Karácsonykor miért mondta Tilda néni, hogy érezzem magamat otthon? Szomjas voltam, de nem akartam benyúlni a hűtőbe üdítőért. Feri is vendég nálunk?

- Ő már itt lakik. Katika! Mielőtt Feri hazajön, veled akarok valamit megbeszélni. Úgy néz ki, Erzsi néni is babát vár. Te akarsz, hogy kistestvéred legyen?

- Nem akarom.

- Picit bővebben megindokolhatnád!

- Röhejes lenne. Egy nagypapa korúnak kisbabája?

- Erzsi néni még nem egészen nagymama korú.

- Bocsika, azt hittem, kettőtöknek fog születni. Erzsi néni babája nem az én testvérem. Hallom, jön a Feri. Kíváncsi vagyok, mit vett neked.

- Katika, az előbb azt mondtad, kicsit szereted őt. Én pedig úgy látom, utálsz.

- Szeretem, de csak ha ritkán találkozunk.

Ebben a pillanatban toppant be a konyhába Ferike. Egy pillanatig tanácstalan volt, de aztán úgy döntött, Katit sem puszilja meg, mert biztosan nem illene Pista bácsi jelenlétében.

- Hoztál nyuszit?

- Katiiii! Majd megtudod, amikor már elmondhatom neked. Anyának vettem. Pista bácsi, te miért vagy itthon?

- Katika is ezt kérdezte. Látom, nagyon örültök nekem.
 - Ez nem igaz. Tudom, ha azt mondd Erzsi néninél leszel, és mégis hazajössz, akkor valami gubanc van.
 - Feriiii! Azért jött apu haza, mert pitty-putty van, cirka.
 - Azt hittem, gubanc.
 - Gubancos Erzsi néni haja szokott lenni, de azért apu még nem jön haza tőle. Megszokta.
- Pistának nagyon nem tetszett ez a szöveg, de tisztában van a lánya képességeivel. Mégis úgy döntött, feláll az asztaltól, és szó nélkül kimegy a konyhából. A szobájáig nem jutott el, amikor Kati utolérte. A maga gyerekes szokásával a nyakába ugrott, és elkezdte puszilgatni az apját.
- Apuuuu! Ne haragudj! Nem akartalak megbántani, de a babadolog felidegesített, és még nem nyugodtam meg. Megígérem, nem fogom bántani Erzsi nénit, de akkor ő se tartson hülyének. Megbeszéled vele?
 - Aranyos vagy, hogy utánam jöttél. Katika, nem lesz kisbaba. Erzsi nénit elviszem orvoshoz. Egyikünk sem akarja igazán. Tőled azt kérem, ha még egyszer dedósnak néz, szóljál nekem! Tudod jól, mindennél és mindenkinél fontosabb vagy a számomra.
 - Köszike. Egyébként nem mindig kócos, csak ha nagyon fúj a szél. Azt mondtad, Ferivel is akarsz beszélni.
 - Menjünk vissza a konyhába, és ne felejtse el, amit kértem tőled!
- Feri kirámolt a táskájából, de a Katinak szánt cuccot gyorsan visszatette, amikor meglátta őket az ajtóban.
- Pista bácsi, vettem kölnit. Ugye majd megyünk locsolni?
 - Ferike, azt nem szeretném, hogy Katit egyedül hagyjuk itthon. Képzeld el, közben ide jön a Szöszmörgő meglocsolni a feleségedet!
 - Apuuuuu! Az Nyöszöge, nem az, amit mondtál.
 - Mit bánom én, micsoda, de ide ne jöjjön, ha Ferike nincs itthon. Úgy gondoltam, aznap reggel autóval elviszlek benneteket Ferike szüleihez, hogy én is meglocsoljam Tildát. Erzsi néni meg nem baj, ha elhervad.
 - Höhöhöhö! Kíváncsi leszek, mit fog mondani, ha elpletykálom, mit mondtál nekünk, Pista bácsi.
 - Akkor addig élsz, Katikát meg férjhez adom a Szömölcéhez. Szóval azt akarom veletek megbeszélni, holnap és holnapután áthordjuk a szükséges bútorokat a ti szobátokból a nagy szobába, ti pedig átköltöztök oda. Ferike, mi ketten cipeljük a bútorokat, Katika pedig rámolja anyukája ruháit nagy dobozokba. Tiétek lesz a nagyszoba, a kicsi pedig majd a gyermeketeké. Jó lesz így?
 - És ha anyu haza költözik?
 - Ide nem. Sem ő, sem Erzsi néni. Tudod jól, ez a ház a nagymamáéké volt, és haláluk után én örököltem. Jó anyád viheti a saját holmijait, ahová akarja.
 - Hú, de klassz, ugye Feriiii?
 - Szerintem is. Marcsi néni nem jött el az esküvőnkre sem.

*

- Feriiii, halálra kereslek! Azt hittem, elmentél itthonról.
- Jaj, de megijesztettél Kati! Hirtelen nem tudtam, ki szól hozzám.
- Arra kértelek, nyírjad le a fűvet. Akkor mit keresel itt az almafa alatt ülve?
- Ez almafa? Nincs is rajta alma.
- Április végén csak a piacon van alma, de nem a fán.
- Ja, tényleg. Katiiii, nagyon szomorú vagyok.
- Ezért ne szomorkodjál. Különbem sem nagyon szereted az almát.
- Fáj a szívem, hogy kénytelen voltam húsvétkor a házból kilódtani az anyádat.
- Tedd hozzá, két hete történt!
- Két hete történt.
- Feriiii! Ezzel mit akarsz mondani?
- Semmit, csak te kérted.
- De még tegnap sem említetted, hogy fáj.
- Akkor jutott eszembe, amikor bedugtam a fűnyírót. Hidd el, nagyon fáj! Anyád kiabált veled, én meg úgy éreztem, hogy haragszik valamiért, de akkor még ástam tovább. Csak amikor kiabáltál, hogy ne bántson, akkor rohantam be a házba, de eszembe jutott, amit szoktál mondani, és előbb a terasz falához támasztottam az ásót.
- Jól tetted. Tudod, az ásónak nem a házban van a helye. Anyu két pofont adott.
- Katiiii! Számoltad?
- De hülye vagy, te Feriiii. Úgy kiabált, nem is tudtam volna számolni, de szerencse, hogy nem fájt.
- Milyen lekvárról beszéltél?
- Nem tudom. Ja! azt mondtam: „nem fáj, köszönöm a lekvárt”. Addig csak kiabált, de akkor elkezdett ordítani, mint a sakál. Még szerencse, hogy kivitted, mert éppen be akartam fogni a fületem. Olyat mondott, hogy te generált vagy, meg azt, hogy feleségül vettél. Elfoglaltuk a szobáját, és kiraktuk a ruháit a garázsba, meg minden.
- Ez igaz, nem hazudott. Én generált vagyok?
- Degenerált, csak rosszul mondtam.
- Ahaaaa! Tavaly nyáron a nagyiéknál Gyuri is ezt mondta az erdőben, amikor ajánlotta, gondoljak rád, és játsszam a kukimmal.
- Emlékszem, de nem engem mondott, hanem azt: „gondolj arra a csajra, akit kívánsz”. Így mesélted nekem el akkor.
- Katiiii! Te olyan okos vagy. Téged kívántalak, meg néha a művezető nénit, de olyankor te betegen feküdtél itthon.
- Ezt nem is mesélted.
- Ha kérdeztél volna, biztosan elmesélem.
- Nehéz volt?

- Kicsoda? Anyád igen, de a művezető nénit nem szoktam cipelni. Különben is úgy néz ki, mintha csontváz lenne. Becsület szavamra nem szorongattam a nyakát, hiába kiabálta azt. Én csak felnyaláboltam, és kiszaladtam vele a teraszra. Tudod, Pista bácsinak megígértem, mindig megvédelek.
- Apu tud erről? Mármint a Saci témáról? Ne bámulj, hanem válaszoljál!
- Jó, de mi az a Saci téma?
- Azt mondtad az előbb, hogy kívánni szoktad.
- Nem igaz, ilyet nem mondtam. Csak régen, de akkor még veled nem történt olyan. Egyébként minden srác úgy volt.
- Ronda boszorkány, és valóban úgy néz ki, mintha a suliból a szertárból szalasztották volna ki a csontvázat. Tudd meg, én sokkal szebb vagyok nálánál, bebebeeeee! Apu is szokta mondani.
- Én is.
- Feriiii! Rendes vagy.
- Tudom. Pista bácsi megdicsért, amikor hazajött, és azt is mondta, hogy Marcsi feljelentett a rendőrségen.
- Az anyu?
- Igen, csak Pista bácsi Marcsit mondott, de lehet, hogy kurvát.
- Ne beszélj csúnyán!
- Jó, de az Áрпи úgyis megvéd, mert neki haverja van a zsaruknál. Megszoktam, hogy apát Árpinak mondom, pedig haragszik anya érte.
- Háááát, én sem szeretném, ha aput Árpinak hívnád.
- Egyszer mondtam neki a múltkor, hogy Pista, amikor cipeltük a szekrényt át a másik szobába, és kértem, hogy tegyék le, mert elfáradtam. A bácsit is akartam mondani, de nem jött ki hang a számból. Katiiii! Szeretlek.
- Én is téged, de ilyenkor nem szoktuk mondani, csak este az ágyban.
- Az jóóóó.
- Ugye mennyivel jobb a nagy szobában lakni? Különben is, így legalább messze vagyunk az aputól, és nem hallja, ha sikoltozom. A múltkor azt mondta, reggel szokta hallani.
- Lehet, de csak akkor, amikor nincs a szádban a cerkám. A hümmögésedet nem hallhatja, mert én is alig hallom.
- Azt nem mondta, te meg nyögsz, pedig olyankor szoktál. Úgy szégyelltem magamat. Apu az mégiscsak más, mint a Tilda néni. Neki bevallanám, olyankor muszáj sikongatnom, amikor nyalogatom a nunimat.
- Hűűűű, meg még táncolsz is mellé!
- Feriiii, biztos, hogy nem rúgtál anyuba, mert amikor kirohant a kapun, azt kiabálta.
- Mit kiabált, hogy a Feri megrugdosta?
- Te is hallhattad. Belerúgtál vagy nem?

- Nem emlékszem rá, de ha igen, akkor véletlenül, mert siettem vissza a házba hozzád. Nagyon sírtál. Katiiii! Pista bácsi akkor este azt mondta, hogy egy büdös kurva az anyád. Szerinted is? Én nem éreztem büdösnek. Szappan- vagy milyen szaga volt. Nem tudom pontosan, mert nehéz volt cipelnem. Ráadásul sivalkodott a fülembe, mint egy malac.

- Mondtam, ne beszélj csúnyán, mert a szádra vágok! Én is nehéz vagyok? Amikor este nincs itthon az apu, be szoktál vinni a fürdőszobából a szobába.

- Jaaaaj Katiiii! Ez butaság, hiszen olyankor nincs semmi ruha rajtad. Anyádon meg még meleg pulóver is volt.

- Ja tényleg. Egyébként már picit sem szeretem az anyut. Kurva és kész, de nem büdös. Látod, eltanultam tőled a ronda beszédet. Nemsokára a Rudi elviszi tőlünk a holmijait. Jó lenne, ha Tilda néni ideköltözne, mert már ő az én anyukám is. Feriiii! Te is szeretnéd?

- Hihihih! Tőlünk járna haza főzni apának. De hol aludna? Mert a te szobád a gyerekünk szobája lesz.

- Van egy ötletem, de majd ezt Tilda nénnel dumcsizom meg.

- Mondtad az előbb.

- Mit mondtam, te banga?

- Mit is? Hát, hogy elmeséled anyának, olyankor sikoltozol, amikor nyalogatom a nunidat.

- Bolond vagy. Most arról volt szó, ki szeretné, hogy hozzánk költözzön Tilda néni. Egyszer mondtam apunak, és elgondolkodott rajta.

- Mit mondott utána?

- Hááát! Mondott valamit, de véletlenül, és aztán lelkemre kötötte, hogy neked ne mondjam meg.

- Ha anyának elmondod, majd megkérdezem tőle, vagy apától, mert ők mindent megdumálnak egymással.

- Örihari, ha beáruasz.

- Jól van na, de akkor kérek egy puszit cserébe!

- Az régen volt, hogy kinn puszilkoztunk. Most már van saját szobánk, ahol senki nem láthatja.

- Katiiii! Menjünk be a házba!

- Majd, ha lenyírtad a füvet, akkor te is bejöhetsz. Megyek mosni. Ja, és most jut eszembe, utállak, mert megkívtad a Sacit.

- Nem akartam feleségül venni. Én csak téged akartalak akkor is.

Ritkán fordul elő, hogy Feri Kati akarata ellenére cselekedjen. Most azonban hirtelen mozdulattal rántotta magához a földre, az ölébe, figyelve arra, nehogy Kati hasát megüsse. Elkezdte puszilgatni.

- Nem szabad ilyet csinálnunk, mert ha meglátják, mit szólnak a szomszédok?

- Nem érdekel. Hagyjál békén a művezető nénnel! Téged szeretlek, és tudom, ilyet csak az ágyban szoktunk suttogni. Akkor is szeretlek. Tudom, hogy nem utálsz, mert ha utálnál, nem csókoltál volna most vissza.

- Feriiii! Te majom vagy.

- Kati!!! Te is az vagy, ha ilyeneket mondasz. Bebebeeee, akkor is csókolóztunk, pedig nem akartad.
- Ezt honnan tudod?
- Mondtad, és nem szoktál hazudni.
- Tudd meg, hogy szoktam, de csak ilyesmiket.
- Jó, hogy tudom. Máskor is megpuszillak, hiába tiltakozol.
- Azt csak lessed, fiacskám!
- Én vagyok az erősebb.
- Hiába vagy az, ha én nem tiltakozom.

*

Reggel Katikával elmentünk a nőgyógyászához vizsgálatra. Számomra kezd kellemetlenné válni a helyzet. Úgy mondjuk, én vagyok a gyámja, miközben egyre jobban átveszi saját dolgának intézését. Semmi elfogultság, valóban, néha olyan értelmesen viselkedik, mintha nem is tartozna az értelmi fogyatékosok közé. Az orvos ezen felül tudja, az anyósa vagyok. Totál úgy néz ki a dolog, az utálatos anyós minden lében kanál akar lenni. Ráadásul ma például Katika dolga végeztével ott hagyott a klinikán, mert sietnie kellett a munkahelyére. A babáról a felvételt én kaptam meg. Az agyamra fog menni ez a kötelességtudás. Munkaidőben dolgozni kell, otthon a feleségnek főzni, mosni, takarítani. Ferike már azért is bocsánatot kér tőle, hogy levegőt vesz.

- Árpád, kíváncsi vagy az unokádra?
- Mi az isten, valamiről lemaradtam? Katika tudomásom szerint félidős múlt. Tilda, csak nem Ferike máshol is elhintette a magját? Egyébként mi ez a hétköznapi sütés-főzés?
- Lacikonyhát nyitottam. Amit a férjem keres, az hideg vízre is kevés. Gondoltam, valamivel kiegészítem a bevételemet. Először úgy terveztem, habtestemet dobom be a köztudatba, aztán alternatívaként mégis úgy döntöttem, próbálkozom a kifőzdével. Ha bejön a dolog, szárnyakat adok a vágyaimnak. Kovács Árpit lecserelem. Begyűjtök helyette két huszonötöst.
- Te örült néember, a frászt hozod rám már a szövegeddel is.
- Féltékeny lennél, Kuki-muki?
- Ugyan! Én?! Pusztán csak igyekszem benned életben tartani a tudatot. Van a földön egy bolond, akinek számára még mindig fontos vagy.
- A bolondon nem indítunk vitát.
- Hahaha! Az oldalbordám ki akarja egészíteni a bevételet. Röhög a vakbelem. Emlékeztetni kívánlak, gyakorta fordul elő, az outputom nem csak betölti az inputodat, de még szűk is neki a hely.
- Mert szűzies vagyok huszonhárom év után is.
- A pipereszekrényből meg rohamosan fogy a timsó.
- Tudod, milyen nap van ma, Kovi?
- Csütörtök.
- Újabbán annyiszor mondasz csütörtököt, félő, szavad járásává válik. Egyébként június ötödike van.

- Nem mondod?!
- Úristen, hogy tudsz ilyen bamba képet vágni, Árpika? Úgy nézel ki, mint az a szabadságos katona, aki saját kezűleg veszi át az értesítést, hogy meghalt a harctéren.
- Kénytelen vagyok vizsgálat alá vetni, Tilduci. Esküszöm, sziporkázol, mintha közben a láthatatlan ember a ruhád alatt matatna.
- Gondolatnak se rossz. Különben pedig egyszülött fiunk ma huszonkét éves.
- Bocsánat, asszonyom, kificcent a buksimból, pedig őt is én csináltam, ahogy a szomszéd házát.
- Is. Úgy értem, nem úgy csináltad Ferikét, mint a szomszéd házát, de kétségtelen, azt is te csináltad, csak más volt a technológia.
- Múlnak az évek, én pedig felejték. Tilduci, mi lenne, ha ezen a nevezetes napon megpróbálnánk összekalapálni egy kis tesót a srácnak?
- Nem szeretem a kudarcokat. Sikerorientált vagyok.
- Miért, életem, az számodra nem siker, ha a szerelemgyökerem alázatosan derékba hajlik előtted?
- Tudod, Kovács, ha férfi vagy, légy férfi, ne hitvány szolgálélek. Órákig nézegettem az unokánkat, és büszkeség töltötte el a szívemet.
- Én is szeretnék büszke lenni.
- A nappaliban az asztalon megtalálod a képet. Kiveszem a mákospitét a sütőből, mert addig dumálunk, míg leég Ferike kedvenc sütije.
- Tilduci, ez a pacás akármi az unokánk?
- Te is úgy néztél ki néhai anyósom hasában. Az előbb itt a konyhában működött a fantáziád.
- Ne cikizz, asszony! Kíváncsi lennék, ha két foltos lap lenne egymás mellé téve, meg tudnád-e mondani, melyik folt az unokád.
- Igen, mert a szívemre hallgatnék.
- Nincs is szíved, az előbb bizonyítottad be. Keresztkérdés: fiú vagy lány?
- Úgy látod, hogy kukija van?
- Bevallom, nem úgy látom.
- Na és akkor, ha nincs kukija?
- Akkor lány.
- Okos vagy, Árpika. Gyere ki a szobából, anyuci megsimogatja a buksidat! Haszontalan kisfiú. Mindjárt a praclidra csapok, ha nem maradsz békén.
- De most komolyan, édesem: nem lehetséges, hogy később fog kinőni neki? 50 éves vagyok. Számtalanszor bebizonyítottad magadnak, az enyém is folyamatos növésben van, ha simized.
- Istenem-istenem! Hova tettem én anno az eszemet?
- Nyuszikám, ha ragaszkodsz hozzá, elárulom. Abban az időben testednek nemesebbik része gyakran viszkedett. Sokkal gyakrabban, mint manapság. Te pedig hiába vakarásztad, nem használt. Ezért megkérted a délceg Kovács Árpit, szívességéből vakarja meg.

- Óh, igen. Emlékszem már. Vakartad, és közben lihegtél a fülemben. „Tildám édes, engedd meg, hogy a tiéd legyek!”
 - Mert szerettelek, mert imádtalak, te folt-nagymama.
 - Addig dumálsz, amíg teljesen elveszed az eszedet. Rántott halat akarok vinni a gyerekeknek, de még be sem paníroztam.
 - Ne felejtse el, a hal kifogásához is az én kukacom kellett!
 - Így múlik el az ifjúság. Valaha én akadtam sűrűn a kukacodra, most meg gyakran a hal.
 - Komolyan mondom, nem engedlek el egyedül a Móriczékhoz. Semmi kedvem hozzá, hogy Pista arassa le, amit én vetettem. Nem szoktál te kétértelműsködni.
 - Fel vagyok dobva. Nehezen fog telni ez a négy hónap, ami még hátra van a baba születéséig. Mióta Ferike elment, szürkék lettek a napjaink. Azt pedig, remélem, nem mondtad komolyan, hogy Pista meg én.
 - Nem mondtam, de akkor is elviszlek kocsival. Megcibálom annak a culának a füleit.
 - Reggel valami üzleti tárgyalásról zengedeztél.
 - Megfeledkeztem róla. Ezek szerint még mindig fontosabb vagy mindennél a számomra.
 - Köszönöm. Ha időben hazaérek, meghálálom. A klinikán Katikával megbeszéltem, ötre megyek hozzájuk.
 - Tildám, ezek szerint reménykedhetek abban, este nálunk hasonló műsor lesz, mint Móriczékánál?
 - Sajnos biztos lehetsz benne, de kivételesen nem úgy értettem a sajnóst, ahogy gondold. Úgy tűnik, túlzottan szexcentrikusak a fiatalok, én pedig félttem a babát.
 - Ebbe ne szóljál bele! Annyira nem hülyék, hogy téled kérjenek engedélyt, ha szeretni akarják egymást.
 - Árpika! Szaladjál el a boltba, és hozzáál hat darab tojást! Elhasználtam a madártejhez, és nem maradt a panírozáshoz.
 - Nem szeretem a madártejet.
 - Ne izgulj! A kismamának készítettem.
 - Vedd tudomásul, folyamatosan izgulok, amióta társalgunk!
 - Semmi duma! Egyik lábad itt, a másik ott!
 - Jó, de nem vagy kíváncsi rá Tilduci, hogy mi van a két lábam között?
 - Sejttem. Ez az én formám. Bezzeg este, amikor kíváncsi leszek rá, könyöröghetek neki, hogy ne makacskodjon, hanem álljon fel, ha kérem.
- Ezek szerint én is meghülyültem. Dumálok a falnak, ő meg isten tudja, hol jár. Még az ajtót sem csukta be maga után.

*

Árpád, lovagias férjhez méltó módon, állta a szavát. Feleségét pontban tizenhét órára elrepítette autóval a gyerekekhez. Egyszerre érkeztek, mármint a fiatalokkal. Először Tilda azt hitte, Kati és Feri csupán az utolsó métereket tették meg futva, mert késésben voltak, de aztán sajnós látta, mindketten kiizzadtak. Bementek a házba. Áрпи és Feri leült a konyhában, Kati pedig (mert rend a lelke mindennek) elindult a szobájuk felé, hogy átöltözzön otthoni ruhába. Tilda követte őt.

- Apaaaa! Mi újság van a tanyán?
- Benéz a ló a nyitott ablakon, a reggeli kávéhoz meg úgy melegítjük a tejet, hogy a tehén farkát dugjuk a konnektorba. Milyen szöveg ez, Ferike?
- Valakitől hallottam a melóhelyen, és nagyon tetszett. De tényleg, húsvét óta nem voltunk nálatok.
- Ami azt illeti, elég nagy disznó vagy.
- Röff-röff-röff.
- Ne röffögdél, hanem indokold meg, miért kerültök bennünket!
- Nem kerülünk. Sokat dolgozunk itthon is, és különben anyával gyakran találkozunk.
- Az apád meg le van szarva, ugye?
- Nem úgy nézel ki, és nem is vagy büdös. Hogy mik történnek manapság?!
- Lökjed az ígét, kisfiam, nehogy benned maradjon, mert még megzápul!
- Höhöhö, de hülye vagy, apa! Ezt a dumát eddig még nem is hallottam, de jó.
- Ferike, úgy látom, ti közös konyhára jártok kajálni anyáddal. Ma bolondgombát fogyasztottatok mindketten, mert ő is egész délután rajtam köszörülte a nyelvét. Nyomassad a dumát, amibe belekezdted, mert fél óra múlva olajra lépek.
- Nálunk nem, mert tiszta a ház. Én szoktam felmosni.
- Üzleti tárgyalásra megyek, hogy abból aztán sok lét kaszáljak. Anyád azt mondta, kevés a zsetonunk. Igaza van, ráadásul nemsokára te is apa leszel, mi pedig csepegtetünk majd havi rendszerességgel némi korpát nektek, nehogy a mi lelkünkön száradjon, ha kihal a család.
- Húúúú! Ezt megismételnéd, apa, mert semmit nem értettem belőle!
- Hosszú. A lényeg, Katika nem fog dolgozni.
- Ezt ő mondta neked, vagy csak kitaláltad, apa?
- Ebből az ujjamból szoptam, képzeld el! Egyébként mit gondolsz, kibújik a lányod Katika hasából, körülnéz, majd visszavonulót fúj, hogy az anyukája másnap ismét felvehesse az egyszerű, de ízléstelen munkaruhát?
- Nem munkaruha, csak köpeny. Apa, te még nem is láttad benne Katit. Szerintem dolgozni fog, mert szeret melózni, de erről még nem dumáltunk. Viszont fiú lesz, ezt megbeszéltük.
- Gratulálok. Jobb, ha tőlem tudod, lányotok fog születni, de majd anyád beavat a részletekbe benneteket.
- Az nem anyától függ. Apaaaa! Mit szólnál ahhoz, ha építenél egy házat, én meg azt mondanám, hogy nem ház, hanem..., most nem jut eszembe semmi helyette, de akkor sem ház.
- Próbáld ki, majd megtudod!
- Rendicsek. Azt akartam mesélni, hogy reggel Nyöszöge részegen tántorgott be a melóhelyre.
- Fiatal koromban velem is előfordult. Míg nem volt anyád, néha kirúgtam a hámból.
- Hihihih! Akkor rendesebb vagyok, mint te, mert még soha nem rúgtam be. Tudod, aki berúg, azt kirúgják.
- Ez olyan nevetséges volt, hogy vigyorogni kell rajta?

- Bocsika, azon röhögök, hogy berúgtál, aztán kezedben himbáltad a kukidat az állványon, az utcán meg nézték a csajok.
- Micsodaaaa?! Ez meg, hogy jön ide?
- Nyöszöge délelőtt bámulta a művezető nénit, ahogy mászkált a műhelyben, és közben az asztal alatt játszott a kukijával. Kati látta, és megsúgta nekem. Szerencséje, hogy közben nem Katira nézett, mert belevágtam volna a bicskám a hülyébe.
- Ez tényleg nagy szerencse. Ferike, mindig van bicska nálad?
- Mondjuk az is szerencséje, hogy a műhelybe nem szabad bevinnünk vágó- és szűrő eszközöket. Tudod, sok ott a szellemi fogyatékos, akik pillanatok alatt felmérgesednek, és képesek lennének belevágni egymásba. Ezért meg van tiltva. Akinél mégis lát a művezető néni, azt azonnal viszi a dirihez.
- Tiszta szerencse. Vigyázzál, nehogy egyszer te is úgy járjál!
- Én nem vagyok hülye, meg különben is, ha nem szabad, akkor nem szabad. Nem igaz?
- De igaz! Katika végignézte, míg a srác fényesítette a bohócot?
- Jaaaaajj, apa, milyen bohócról beszélsz? Nem érted, hogy a farkát verte?
- Világos, csak úgy szebben hangzik, ahogy én mondtam. De ha neked szimpatikusabb: a csávó bemutatta a Rudit a Marok Marcsának. Előfordul az olyasmi, hogy a srácnak bejön a csaj, aztán jobb híján recskázik egyet. Persze nem a műhelyben kéne meghányatni a lompost.
- Régen én is szoktam párszor az erdőben, Amikor a nagyieknál voltam, mert a Gyuri felvilágosított, hogy kell csinálni.
- Gondolom, azóta okosabb lettél, valamint megnősültél és rájöttél, ha az embernek vágya van, jobb, ha karcol egyet a cerkával. Arra nem válaszoltál: Katika végignézte a dolgot?
- Nem nézte végig, mert odaintette a Sacit, és neki is megsúgta. Mit bámulsz, Apaaaa? Amióta Kati terhes, a művezető nénit Sacinak hívhatja. Ezt az engedte meg neki.
- Nagyon baba, elvégre is ti már komoly felnőttek vagytok.
- Saci rákiabált a Nyöszögére, úgy, hogy közben rám nézett. Azt mondta neki, hogy takarodjon ki a műhelyből, és szégyellje magát. Mindenki elkezdett fújogni, de főleg a lányok. Azt hittem, azért néz rám, hogy dobjam ki a hülye gyereket. Nekem se kellett több, odaléptem hozzá, és a nyakánál fogva penderítettem ki az ajtón. Kati úgy látta, hogy fenékbe is rúgtam.
- Nyilván jól látta, hiszen nem vak. Te pedig tutira tunikán billentted, ha még a bicskát is kedved lett volna belemártani. Ez lehetett ám az igazi élvezet csórikámnak.
- Akkor már nem a kukiját szorongatta, hanem kapálódzott, és anyát emlegette. A művezető néni feltelefonált az igazgató úrnak. A többit nem tudom pontosan, de mikor meló után fagyit vett nekem meg Katinak, azt mondta, hogy a diri kirúgta a Nyöszögét.
- Ha nem azt, hogy dobjad ki, mi mást akart közölni veled a művezetőd?
- Ja, igen. Ásítottam, mert unom a Nyöszögét. De nem haragudott a művezető néni, hogy ki-dobtam a műhelyből. Apaaaa! Én vagyok a legerősebb. Ezt Katinak szoktam mondani, de az meg nem fél tőlem. Nem tudod, mit csinálnak a szobában ilyen sokáig anya meg Kati? Egyébként jól járt velem. Ő azért kapott fagyit, mert az én feleségem, és mi összetartozunk.
- Ferike, képes lennél Katikát megverni?
- Júúúújj, de bangaságot kérdezel, apa! Még téged is előbb vernélek meg, mint őt. De ne izgulj, csak vicceltem!

- Hülye vicceid vannak, kisfiam.
- Akárcsak neked azzal, hogy lányunk fog születni.
- Ha ez vicc, majd nemsokára megláthatod a kis poént. Semmi baj, Katika megszüli, mi meg elvisszük hozzánk a lányunokánkat, és felneveljük.
- Ne komolytalankodjál, apaaaa! Pista bácsi is elképzelhetőnek tartja, hogy lány lesz. Én egyáltalán nem bánám, csak logikátlan, ha én fiú vagyok és ugyebár...
- Miért nem folytattad?
- Mert Kati szokott figyelmeztetni, ha csúnyákat mondok. Ez pedig csúnya, hiszen mi a világon a legjobban szeretjük egymást, tehát akkor az, hogy csináltam, nagyon durva kifejezés.
- Fél órája beszélgetünk, és ez volt a legértelmesebb kijelentésed. Katika nagyon megérdemli, hogy szeressed. Anyának állandóan dicsér téged.
- Még szép, hiszen mi egymást szeretjük, nem úgy mint ti, vagy a Pista bácsiék.
- Azon még mindig röhögök, ha anyáddal szóba kerül, hogy dobtad ki a házból Katika anyukáját. Úgy látom, szeretsz ilyesmit csinálni.
- Apaaaa! Az a világon a legjobb. Ha megszületik a baba, rögtön csinállok másikat is. Kár, hogy egyszerre többet nem lehet.
- A kidobásaidról zengedeztem. Miért gondolod, hogy mi anyáddal nem szeretjük egymást?
- Miért is? Ja, megvan! Mert mindig vitatkoztok, veszekedtek és ráadásul te nem szoktál soha segíteni anyának, nem úgy, mint én a Katinak.
- Veszekedni ritkán szoktunk, a vitatkozás az más. Azt is általában anyád kezdi.
- Ha feleségül vetted, biztos, hogy szerettétek egymást. Azt pedig tudnod kell, az asszonynak mindig igaza van. Mi lenne, ha megdumálnám anyával, hogy költözzön hozzánk?
- Nem költözne, de ha mégis, abban biztos lehetsz, ketten sírnánk miatta: én, mert elköltözött otthonról, Katika pedig, mert kiheréltem a férjét.
- Én vagyok Kati férje. Azt nem tudom, milyen érzés, ha az embert kiherélik, bár most úgy emlékszem, amikor nálatok laktam, néha anya szokott ilyet mondani, hogy téged kiherél. Ha volt ilyen, meséld el, milyen érzés!
- Ferike, mennem kell.
- Menjél csak, majd megbeszélem anyával meg Katival.

Szegény Árpád, benne maradt a slamasztikában, mert kifutott az időből. Távozott, Feri pedig bement a szobába a csajokhoz, és mivel kíváncsisága nem tűrt halasztást, nyomban az anyjának szegezte a kérdést: „mikor herélted ki apát?”

*

- Katikám, tudom, azért jöttél be a szobába, hogy átöltözzél, én pedig beszélni akarok komolyan veled.
- Jaj, Tilda néni, valami rosszat csináltam?
- Öltözködjél nyugodtan! Nem fogom leharapni a fejedet. Hoztam neked madártejet, ahogy megbeszéltük. Csináltam rántott halat is. Sok halat kell enned. Valamint vásároltam gyümölcsöket meg spenótot. Remélem, nem felejtetted el, hogy kell elkészíteni?
- Tudod, Tilda néni, hogy mindent leírok.

- Miért vagy ennyire kimelegedve?
 - Az úgy volt, van a buszmegállóban az a nagy játszótér. Ferivel ki szoktunk menni oda. Párszor kérte, hogy mérleghintázzunk. Nekem nem volt kedvem hozzá, de megígértem, majd ha születésnapja lesz, akkor egyszer, nem bánom, benne vagyok a buliban. Hát így történt, hogy onnan szaladtunk hazáig, mert elkéstünk volna. Előtte Sacival fagyizni voltunk. Meghívott bennünket. Fincsi csokifagyit ettem.
 - A fagyizásnak sem örülök különösebben, mert kevés édességet szabad csak enned. Ami pedig a mérleghintát illeti, felnőtt emberek vagyok. A mérleghinta a gyerekeknek való.
 - Tudom, de ma délután nem voltak gyerekek.
 - Érdekel a véleményem, vagy azt gondolod magadban: „ne dumáljon nekem az öreglány”.
 - Tilda néni, én még régen sem gondoltam ilyet rólad, ma pedig annyira szeretlek, mintha az anyukám lennél. Bármit mondasz, tudom, hogy jót akarsz nekem.
 - Mit látok? Reggel az orvosnál nem ebben a bugyiban voltál.
 - Minden vizsgálat után másikat veszek, csak most nem láttad, mert benn a gyárban a fürdőben öltöttem át, és előtte mosakodtam. Nem éreztem magamat tisztának.
 - Értem. Most miért veszel másikat?
 - Ugyanazért. Egész nap ebben dolgoztam, ráadásul sajnos beleizzadtam futás közben. Amikor hazajövünk a melóból, mindent tisztát veszek.
 - Mérleghintázni egyáltalán nem szabad a te állapotodban. Mikor a földre érsz, általában zökken a hinta, ráadásul olyankor összegörnyedve ülsz rajta, ami árt a babának.
 - Többet nem fogom csinálni, becsszóra.
 - Futkároznod sem szabad, mert rázod vele a gyereket. 22 hetes terhes vagy. Ilyenkor a kismamák izzadékonyabbak. Kitágulnak az erek, és ezáltal csúnya, visszeres lesz a lábad. Érted, amit mondok?
 - Nem mindent értek, de tudom, hogy jót akarsz nekem, és ez a fontos.
 - Kezd szépen növekedni a pocakod, ahogy látom. Erről jut eszembe, apukáddal beszéltem telefonon. Elmondtam neki, lányotok lesz, és arra kért, holnapután (szombaton) menjek el veled ruhákat vásárolni. Adni fog neked pénzt. Szellős ruhákat veszünk és főleg kényelmeseket. Ilyen bugyit sem szabad hordanod, csak olyat, ami pamutból van.
 - Lányuuuunk?! Ezek szerint apunak volt igaza?
 - Katikám, te fiút szerrettél volna?
 - Éééé?! Én lányt, de Feri azt mondta, csak fiú lehet, mert ő is az.
 - Megbeszéljük a dolgokat, amik nem tartoznak a fiúkra, aztán Ferikével együtt megnézzitek képen a lányotokat.
 - Júúúúj, de jóóóó! Kimegyek mosdani a fürdőszobába, aztán felkapkodom a rucikat. Gyorsan beszéljünk meg mindent, mert kíváncsi vagyok!
- Tiszta szerencse, hogy a szobájukból is nyílik a fürdőszoba, mert képes lett volna meztelenül elrohanni az apósa előtt, csak azért, nehogy véletlenül piszkos maradjon. A tisztaság, úgy látszik, még a babájánál is fontosabb. Kétségtelen, elég hamar visszajött.
- Miért veszel itthonra melltartót?
 - Mert hozzászoktam. Tilda néni, te szoktál melltartó nélkül lenni?

- Otthon mindig, ha nem jön hozzánk senki. Úgy néz ki az ultrahangos vizsgálat után, egészséges a babátok. 28 centi és olyan fél kiló már. Sokat beszéljél hozzá és énekeljél, mert mindent hall!

- Húúúú, az ciki, mert Ferivel este meg néha reggel, felkelés előtt szoktunk olyanokat suttozni, amit nem szeretném, ha meghallana.

- Témánál vagyunk. Kellemetlen a számomra, de ezt is muszáj megbeszelnünk. Mindkettőtől tudom, szerettek együtt lenni.

- Akik szeretik egymást, azok éjjel-nappal együtt érzik jól magukat. Ti nem így vagytok vele?

- Kislányom, most rólatok van szó, és nem úgy értettem. Ferike jó súlyban van. Nem tesz jót a babának, ha naponta nyomja a hasadat a mázsájával.

- Világos. Tilda néni, te a szeretkezésre gondoltál, ugye?

- Igen. Nem tudtam, hogy szoktátok mondani.

- Képzeld el, Feri szokta simizni a hasamat, meg még a fülét is odarakja, amióta mozog a baba. Ez a bolond azt mondja, hogy két szívem van, az egyik a hasamban, és ez biztos nem jó.

- Megmondhatod neki, minden leleted negatív. Hogy megértsed, a vérvizsgálatnál sem meg a vizeletnél sem találtak semmi eltérőt a normáltól.

- Megijedtem kicsit, mert a negatív, úgy tanultam, az mínusz, tehát rossz.

- Üljél le, ha készen vagy, még nincs vége a megbeszélésünknek!

- Szeretném látni a babát!

- Katikám, eddig úgy tudtam, mindent megteszel azért, hogy egészséges babád legyen.

- Úgy is van. Látod, hogy megeszem a spenótot is. Azt persze nem értem, hol van benne a vas, mikor még rágnom sem kell, de elhiszem, hogy vasat eszek.

- Figyelj ide, csillagom! Próbáljatok úgy szeretkezni, hogy Ferike ne feküdjön a hasadra! Mondjuk, oldalt feküdjetek egymásnak.

- Képzeld el, pár héttel ezelőtt Feri jött rá egy fincsi dologra. Szeretetből elkezdte puszilgatni végig a testemet, és még a nunimat is, mert újabban hálóing van rajtam lefekvéskor, és bugyit nem veszek fel. Tilda néni, te veszel fel éjszakára bugyit?

- Hajjajj! Katikám, ne haragudjál rám, de mivel tudom, te mindenkinek mindent elmesélsz, az ilyen kérdéseidre nem válaszolok.

Egy pillanatra oldalra néztem, mert valami zörejt hallottam az előszoba felől. Azt hittem, a férfiak jönnek be a szobába, de szerencsére tévedtem. Amikor visszafordultam, láttam, Katika csendesen sírdogál. Felkeltem, magamhoz öleltem és megpusziltam.

- Miért törött el a méceses ennél a kismamánál? Ne sírjál! Valamivel megbántottalak? Azt mondtad, Katikám, hogy én vagyok az anyukád.

- De lehet, hogy tévedtem. Nem szoktam pletykálni, de még beszélgetni sem nagyon senkivel. Az igaz, hárman vagytok, akikkel dumcsizok: Feri, apu és te. Soha nem mondtam olyan dolgokat Árpi bácsinak sem, mert ő férfi és tőle félek, mint minden férfitől.

- Katikám édes, felnőtt nő vagy. Szép dolog, hogy szereted az apukádat, meg is érdemli. Mivel férfi, rá sem tartozik, mit csináltok Ferikével az ágyban. Az ilyesmit az ember, ha lány, legfeljebb a barátnőjével beszél meg.

- Ne haragudj, Tilda néni, nekem soha nem volt barátnőm. Azt éreztem, te az anyukám meg a barátnőm is vagy, akivel mindent megbeszélhetek.
- A baj ott van, hogy aztán elmondod az apukádnak vagy Ferikének, amit hallottál tőlem. A nők nem szokták férfiakkal megbeszélni, mikor hordanak bugyit. Biztos vagyok benne, apukád sem meséli el, miket művelnek Erzsi nénivel.
- Ezt nekem még senki nem mondta. Azt hittem, akit szeretek, az előtt nincs titkom.
- Kell, hogy legyen. Ferike a férjed, vele megbeszélheted a saját dolgaidat, de azt, amit tőlem hallasz, intim dolgokat, már nem. Nekem ő a fiam, és soha nem járkáltam előtte meztelenül.
- Én sem az apu előtt, amióta cicijeim vannak, meg a nunim is szőrös lett. De ezt még anyu tiltotta meg, és azóta betartom. Ha helyesnek tartod, soha többé apunak nem beszélek arról, mit csinálunk az ágyban, és ha megmondod, amit kérdeztem, azt sem fogom neki elárulni.
- Tudod, a rendes nők ilyen dolgokat csak a férjükkel vagy a legjobb barátnőjükkel beszélnek meg.
- De nekem nincs barátnőm, ha te nem akarsz az lenni. Ráadásul most megtudtam, nem is vagyok rendes nő. Tilda néni, az miért van, hogy én nagyon szeretlek, mindenkinél, talán még Ferinél is jobban, te pedig engem nem annyira?
- Kis buta! Hidd el, én is éppen úgy szeretlek, csak félek, hogy dolgokat elmondasz rólam Ferikének vagy az apukádnak. Árpai bácsit nem szereted?
- Nem, de ne kérdezzed az okát!
- Ezek szerint kikezdett veled?
- Nem csinált semmit, és nem akarom, hogy megtudja, őt nem szeretem és félek tőle.
- Ne sírjál, mert mindjárt én is veled sírok! Megígéred nekem, amit magunkról mondunk, azt nem adod tovább még Ferikének sem?
- Megígérem, de te sem mondasz el olyasmit Árpai bácsinak. Egyszer hallottam, azt mondta, hogy tetszem neki. Ezt neked mondta. Azóta nem akarom szeretni őt, de soha nem volt velem olyan. Tudod, én gyerekkoromban, aki szépen beszélt velem, azzal bizalmas lettem. Ez tavaly változott meg, amikor az unokatesóm szemétkedett.
- Jól van, kössünk békét, és hagyjad abba a szipogást, mert az is árt a babának! Hogy megértsed, amit kérek tőled. Az előbb itt járkáltál előttem meztelenül. Megjegyzem, nagyon szép a bőröd és formás cicijeid vannak. Terhesség alatt megváltozol, de majd visszanyered az eredeti alakodat. Irigylem a vékony derekadat. Képzeld el, ha este ezeket elmesélném Árpai bácsinak! Ő, mint férfi, hallgatná az információkat tőlem. Arról beszélhetek neki, milyen a hajad, milyen pulcsi van rajtad, de az nem tartozik rá, milyen bugyit hordasz.
- Nyugodj bele, már értem. Lényegében más férfiakhoz eddig sem voltam bizalmas. Igen, apu sem szokott levetkőzve járkálni előttem.
- A válaszom, éjjel is van rajtam, mert könnyen felfázom. Régen, amikor még fiatal voltam, főleg nyáron csak hálóingben aludtam, esetleg anélkül.
- Ne félj, becsület szavamra, Ferinek sem mondom el! Valamit muszáj megkérdezni, de az olyan cikis. Meséltem, Feri pár héttel ezelőtt elkezdett puszilgatni úgy, hogy a nunimat is nyalogatja. Fantasztikus jó. Sokkal jobb, mint amikor belém teszi a kukiját. Szoktam sikoltani, és sajnos apu mindig hallotta, de ebből a szobából már nem hallatszik át hozzá. Feri nagyon szeret engem, azért is csinálja úgy, hogy fincsi legyen nekem. Tudod, Tilda néni, az a szemét Gyuri egyszer az övét a számba tette, és nagyon undorító volt. Azt gondoltam, ha

nekem jólesik, Ferinek is jólesne, és azóta én is csinálom neki. Ha Árpai bácsi soha nem nyalogatta a nunidat, javasoljad neki, meglátod, milyen fincsi!

- Tudom, milyen, régen mi is csináltuk, de mostanában nagyon ritkán.

- Miért nem, ha szeretitek egymást?

- Mi már öregek vagyunk.

- Nem igaz, mert Feri mondta, hogy 43 éves vagy. Én százéves koromban is szeretném, ha Feri nyalogatná.

- Katikám, ez nem rajtad múlik, ahogy rajtam sem. Ilyenre senkit nem lehet kényszeríteni. Valamit kérdezni akartál.

- Ja, igen. Azt akartam kérdezni, amikor Feri a számba teszi, én a végén lenyelem. Ez nem árthat a babának?

- Nem árt neki. Még az is lehet, hogy hasznára válik, mert nagy a tápértéke, de ezt most nem magyarázom el bővebben.

- Még valamit mondjál meg nekem, aztán mást nem kérdezek! Mikor Ferivel terhes voltál, te is le szoktad nyelni?

- Sajnos én akkor sokat betegeskedtem. Nem szoktunk szeretkezni, mert örültem, hogy élek. Tudod, Ferike nagyon nagy baba volt, én meg göthös. Hónapokig feküdnöm kellett. Nini! Megjelent a Ferike. Ezek szerint apád elment?

- Igen, és azt mondta, este siessél haza, nagyon fog várni!

*

- Feriiii! Hallod?

- Aha. Mit?

- Amit mondok, te mulya! Nem vagy ám az, csak viccelek. Képzeld el, anyu beadta a válókeresetet.

- Az jóóóó. Engem meg nem hívtak be a zsaruk, pedig anyád olyat mondott, hogy feljelentett, mert kirúgtam innen. Mi az a... amit mondtál, Katiiii?

- Mi mi?

- Hát, amit anyád beadott valakinek.

- Most nem jut eszembe, de apu mondta tegnap.

- Nekem meg azt mondta, hogy megkér, ne énekeljek, ha nem muszáj. Akkor most mit csináljak?

- Tudom, hogy nem szereti, azt mondja, hamis vagy, mint a kutya, de én meg nem mindig érek rá, és Tilda néni mondta, sokat énekeljek a babának. Elfelejtettem tőle megkérdezni, nem baj-e, ha én nem érek rá, akkor te énekelsz.

- Biztos, nem baj, csak akkor, ha Pista bácsi itthon van. Katiiii?! Mi lenne, ha olyankor ő meg nem szereti, mert azt mondja, hogy nincs hangom, és helyettem énekelne addig, míg nem érsz rá?

- Hogy énekelne már az apu, mikor a mi gyerekeinkről van szó?

- Ez igaz.
- Behívtak a rendőrségre, csak még nem itt voltál bejelentve, ezért Árpai bácsi ment be helyetted.
- Jaaaa? Azt mondta az apa, csak úgy gondoltam, az másik ügy lehetett. Úgy örülök neki, hogy lányunk lesz. Te is? Katiiii! Hallod, vagy még gondolkodsz rajta?
- Feriiii! Hozd be a tollseprűt, mert ott az ablak mellett, fenn a sarokban van egy pókháló. Szedd le, mert én nem érem el!
- Előbb válaszolj a kérdésekre, Kati!
- Ne énekeljél, ha nincs kedved hozzá.
- Azóta már mást is kérdeztem. Figyelsz rám, Katiiii?
- Figyelek, de nem tudom, mit kérdeztél, mert felidegesített a pókháló. Szedd le!
- Jól van na, ne sürgessél! Addig mondd meg, örülsz, hogy lányunk lesz?
- Igen, de ne félj, hogy nem fiú, mert rád hasonlít.
- Szerintem is, csak még nem látszik, mert foltos. Katiiii! Unom a Micimackót.
- Azt én is. Más dalnak meg nem tudom jól a szövegét. Dúdolni nem szabad.
- Anya mondta?
- Azt, hogy dúdolhatok is, azt nem mondta.
- Gondolkodtál már azon, amit mondott?
- Mikor meló után hazajöttünk, és téged is elküldtelek fürdeni, mert büdös voltál, én egyet punnyadtam ebben a nagy melegben. Feriiii! Nem tudom, miről beszélsz.
- Hogy lány, az már biztos anya szerint, mert nincs kukija, ahogy neked sincs, de neve kell, hogy legyen. Jó lenne, ha őt is Katinak hívhatnám.
- Katiiniinaaaak?! Ezt eddig nem is mondtad. Nem jó, mert összekevernénk egymást.
- Nem igaz, mert te Móricz Kati vagy, ő meg Kovács Kati lenne.
- Nem akarom. Engem ne hívjál Móricz Katinak. Most jut eszembe, egy papír, amire rá van írva, hogy el akar válni az aputól. Azt adta be az anyu a bíróságra vagy hova. Csak véletlenül elfelejtettem ebben a nagy melegben.
- Mikor szoktál punnyadni, Katiiii, mert én még nem hallottam.
- Ne izélj már, Feri! Erzsi nénitől tanultam. Mondta tegnapelőtt, mikor főzte a tökfőzeléket, és nagy volt a gőz.
- Mit mondott, hogy punnyadt egyet?
- Ja. Addig míg én berántottam. Tőlem is megkérdezte, én meg a múltkor megígértem apunak, hogy nem fogom zrikálni a szerelmét, és inkább azt mondtam neki, hogy én is, aztán tegnap mondta apu, hogy az mit jelent. Lustának lenni a meleg miatt, azt jelenti. Érted már?
- Köszike, én másra gondoltam. Ha nem Kati, akkor mi legyen?
- Várjál Feri, gondolkodom! Kovács... Kovács... Kovács, hát most nem jut eszembe semmi okosság. Tilda néni biztos, hogy ezt is tudja.
- Apa is sokszor szokott ilyet mondani: „kérdzd meg anyádtól, ő mindent tud!” Ha anyádék elválnak, Pista bácsi feleségül veszi az Erzsi nénit?

- Nem hiszem, mert nem engedem meg neki. A gyerekről is lebeszéltem.
- Milyen gyerekről, a miénkről?
- Úgy volt, hogy Erzsi néninek gyereke lesz.
- Igeeeen? Ezt nem tudtam.
- Feriiii, te olyan cigány vagy. Mindent letagadsz.
- Ha nem tudom, akkor hogy mondhatnám, hogy tudom, hiszen te nem mondtad nekem, Erzsi nénitől pedig nem kérdeztem. Különben sem szeretek vele dumcsizni, mert rendetlen.
- De azért tetszik neked, ugye?
- Kicsoda? Anyád szebb nála, csak kár, hogy kurva.
- Húsvét előtt mondta meg az apu, mikor nyúlért voltál a boltban. Emlékszem rá, este éppen olyat kezdtünk csinálni, amelyet mostanában nem szabad, hogy a hasamra feküdtél, akkor jutott eszembe és el is mondtam. Meg azt is, hogy bedobtam a hisztit, apu pedig megígérte, hogy kioperálják Erzsi néniéből, ha én nem akarom, hogy gyerekük legyen. Csak nem figyeltél rám, mert te meg azt mondtad, csinálsz még egy gyereket nekem. Akkor is hazudtál.
- Igenis, akartam csinálni, de azóta tudom, egyszerre csak egyet lehet, mondta születnapomon az apa. Rendes a faterod, anya meg hülye. Beleszól a dolgunkba, mert nem tudja, milyen jó az. Tudod, miért nem tudja? Mert apa még soha nem feküdt a hasára.
- Akkor te hogy születted?
- Ez igaz. Anyának hosszú a haja és rövid az esze, ha már elfelejtette, hogy születtem. Ne félj, majd megmondom neki, csak jöjjön ide!
- Ha Tilda néni bántani mered, velem gyűlik meg a bajod. Nem érted, te fafej, hogy összenyomnád a hasamban a babát? Ezért mondta Tilda néni, hogy ritkán szeressük úgy egymást.
- Ritkááááán?! Azóta egyszer sem engedted úgy.
- Mert nem egyeztünk meg abban, hogy mikor lehet ritkán. Feriiii! Te nem sajnálsz kicsit sem a Nyöszögét?
- Nem.
- Akkor én sem, de a kutyáját igen. Most nem dolgozik, nincs pénze és megdöglik a kutyája, mert nem tud enni adni neki.
- Katiiii! A te kutyád sem fog megdögleni, ha nem dolgozol, mert én nem hagyom.
- Nincs is kutyám, csak szeretném, hogy legyen.
- Tudd meg, apával megbeszéltem, hogy szerezzen neked, de erről még nem szabad tudnod, mert csak a jövő hónap végén hozza el ide. Most születtek valakinél, de nem tudom, hogy hol. Azt mondja apa, szép farkaskutyák. Ő fizeti ki az árát, mert azt mondta, hogy szeret téged annyira.
- Mondd meg neki, ne szeressen engem, és elég lesz egy kutya is! Árpi bácsi férfi. Nem akarom, hogy apun és rajtad kívül más férfi szeressen.
- Ne hisztizzél! Apa úgy szeret téged, mint ahogy Pista bácsi.
- Nem érdekel. Úgy se szeressen. Apunak megengedem, hogy megöleljen és simogassa a hajamat, de Árpi bácsinak nem.

- Katiiii! Most gondolkodtam rajta, és igazad van. Beszélek vele, hogy ne hozzon neked kutyát. Pista bácsi még puszilgatni is szokott. Apa meg csak akkor, ha találkozunk vele.
- A kutya kell. Feri, én téged annyira szeretlek! Becs szóra, megdumáltad? Tilda néni mit szól hozzá?
- Apa azt mondta, nem kell mindent anya orrára kötni.
- Nem úgy van az! Tilda néni a barátnőm, és mi mindent megbeszélünk egymással. Ő nagyon okos, én meg végtelenül szeretem. Mindjárt felhívom, és elmondom neki, hogy lesz kutyám, de azt nem akarom, hogy Árpai bácsi szeressen.
- Már én sem. Miért nem fogsz dolgozni, Katiiii?
- Mert Tilda néni sem dolgozott, amikor te megszületted. Azt mondta, nyamvadt volt, és már előtte is betegkedett.
- Gondolom, olyan lehetett, mint a Nyöszöge, csak neki nem volt kukija.
- Minek az? Olyan csúnya, mikor fityeg. Tudod, mi nők azért tartunk benneteket, hogy legyen nekünk is, ha úgy gondoljuk.
- Ezt is anyától tanultad?
- Nem. Ezt anyu szokta régen mondani az apunak. „Ne bámulj! Állsz itt, mint egy rakás szerencsétlenség. A... kukid meg lassan szobadísznek sem lesz jó. Áll, mint az óra, csak az a baj, hogy általában fél hatot mutat.”
- Katiiii, miért mondasz ilyet nekem?
- Kinek mondjam, ha te vagy itt? Sokszor hallottam, és megjegyeztem, apu meg elvörösödött olyankor. Csak anyu nem kukit mondott. Akkor még a fél hatot nem értettem, de ma már asszony vagyok én is.
- Hihihih! Pista bácsi cerkája mindig lóg?
- Ezek férfidolgok, nem tartoznak rám. Kérdezd meg tőle, ha van bátorságod hozzá!
- Akarod, hogy hozzak neked fagyit?
- Nem akarom, mert a múlt héten is hoztál, aztán útközben a felét benyaltad.
- Mert csak annyi pénz volt nálam, hogy neked tudtam venni. Katiiii! Ha akarod, Tildának is hívhatják.
- Nem, mert Tilda néni nem szeretné.
- Akkor legyen Marcsi, mint a te anyád.
- Eszem ágában sincsen! Utálok őt. Ha még egyszer idejön, én fogom kidobni. Mi lenne, ha azt a nevet kapná, amilyen névnap ma van?
- Július 13? Nézzed meg, Pista bácsi szobájában van naptár!
- Gyere velem, aztán eszünk valamit, mert éhes a baba! Hű, az apu megint nem ágyazott be. Megverem, ha rendetlenkedik. Feriiii! Jenő az fiúnév? Jé! Sacinak is ma van a névnapja, és nem köszöntöttük fel. De nem szeretném, hogy Saroltának hívjuk a lányunkat. Ez biztos lánynév: Üdvöske. Szerinted?
- Szerintem vedd fel a telefont, mert biztosan anya hív, és veled akar dumálni!

*

- Tessék, Móricz Katalin!
- Talán: Kovácsné Móricz Katalin! Szia, Kati! Erzsi néni vagyok, és adom apádat.
- Szia, adjad!
- Szia, Móriczka. Hallottam, megint rosszul mutatkoztál be a telefonba.
- Igaz, apu. A szerelmed meg ne cikizzen, nem vagyok hülye, csak mindig elfelejtem, hogy Kovácsné.
- Ne mérgeledjél!
- Apu, én tartom a fogadalmamat, amit neked ígértem, de úgy tűnik, Erzsi nénit nem érdekli, amit kérsz tőle.
- Majd megbeszéljük, kislányom, otthon.
- Széjjelhagytad a szobádban az ágyneműt, meg most látom, egy trikód van a fotelba dobva. Nem leszünk így jóban, ha rendetlenkedsz.
- Bocsáss meg, Házisárkány, ígérem jó leszek, csak ne bántsál! Mindenesetre úgy megijedtem, nem is merek éjjelre hazamenni.
- Nem bántalak ám, csak fenyegetlek. Erzsi néninél fogsz aludni?
- Nem. Megvacsizunk Erzsi nénival, bár még uzsonnaidő van, aztán autóba ülök, és irány Kolozsvár. Reggel ott lesz egy fontos értekezletünk.
- Az nem lesz jó, mert egész nap dolgoztál, és tudom, hogy fárasztó az autóvezetés.
- Nem egyedül megyek.
- Bácsi?
- Nem.
- Akkor kitaláltam. Szép?
- Meglehetősen. Elköszönök, vigyázzatok magatokra!
- Apuuuu?! Üdvöske az lánynév?
- Még soha nem hallottam, de tetszik és biztos, hogy lánynév.
- Így fogják hívni az unokádat.
- Klassz. Katikám, sietnem kell, megbeszélte időre kell odaérem.
- Szia, apu és nagyon vigyázzál magadra, mert tudod, hogy szeretlek. Hívom a Tilda nénit, hogy elújságozzam neki.
- Szia-szia.

*

- Tessék!
- Kovácsné Móricz Katalin vagyok. Szia, Tilda néni!
- Szia, Katikám!
- Óriási. Hibátlanul elmondtam minden nevemet. Erzsi nénival beszéltem telefonon, és kifogásolta, hogy a Kovácsné elfelejtettem.
- Jobb szórakozása nincsen? Rokonok egyébként sem szoktak egymásnak bemutatkozni.

- Nekem nem rokonom, és nem is lesz.
- Katika, beszéljek veled?
- Köszö, megoldom magam. Nem szeretem, ha nyíltan úgy bánnak velem, mintha hülye lennék. Ferivel alig beszél, nekem meg mindent ki akar venni a kezemből, és azt mondja, ő jobban ért hozzá. Apunak nem engedem, hogy feleségül vegye, meg különben is. Képzeld el, Tilda néni!
- Mit kell elképzelnem?
- Apu unja már az Erzsi nénit. Most hívott, és egy szép nővel utazik autóval valahová, holnap estig ott maradnak, de most nem jut eszembe a neve. Mondjad, milyen szalonnák vannak?
- Szalonnááááák? Füstölt.
- Nem.
- Akkor abált.
- Az sem, valami egészen más.
- Kolozsvári.
- Az az! Kolozsvárra mennek egy csajjal, és azt mondta, holnap valamit megdumálnak, és este jönnek haza, de Erzsi néni nem tud róla. Csak nekem mondta el, meg azt is, hogy tetszik neki. Tilda néni, azért hívtalak, mert kitaláltuk Ferivel, Üdvöskének hívjuk majd a babát.
- Szép név. Nekem is lett volna egy ötletem, de akkor sztornó.
- Mondjaaaad meeeeg!
- Arra gondoltam, legyen Katinka.
- Katinkaaaa? Akkor az lesz. Majdnem Kati, de mégsem az, igaz?
- Így gondoltam én is. Ma mit főztél?
- Semmit. Tudod, vasárnap Ferivel vásároltatok egy csomó mindent a piacon, ő meg hazacipelte, és salátákat fogunk enni. Kinéztem a szakácskönyvből, és meg is csináltam, míg Feri fürdött. Ja tényleg, Feri mondta, hogy nekem még nem szabad tudnom, de Árpai bácsitól kapok egy kutyát. Egy olyat, amelyik most született. Te sem tudhatsz róla, de neked elmondok mindent.
- Ettől félek. Hol fogod tartani, ha megszületik Katinka?
- Ezt nem értem. Ott, ahol addig, az udvaron. Állatnak semmi keresnivalója nincs a házban. Majd kimegyek hozzá, ha játszani akarok vele. Apuval csináltatok neki házat.
- Így már más, akkor nem félek.
- Tilda néni, a gyerek az gyerek, a kutya meg kutya. Nyugodj bele, ha Feri játszik a kutyámmal, neki is alaposan kezet kell majd mosnia, ha a babához akar nyúlni, de mindenkinek.
- Húha, ott rend lesz.
- Az előbb szidtam meg aput, mert nem csinálta meg reggel az ágycát.
- Gondolom, sietett dolgozni.
- Én is dolgozni járok. Minden este kikészítem a ruháimat, reggel zuhanyozom, öltözködöm, reggelizünk, majd fogat mosok és még sminkelek is. Apu meg evés nélkül megy el itthonról.
- Ferike is reggelizik veled?

- Régebben inkább aludt volna még helyette, de már megszokattam vele. Akarod, hogy holnap meló után elmenjünk hozzátok?
- Igeeeen! Mit készítek neked?
- Nekem semmit, de hogy Ferinek mit, azt majd ő megmondja.
- Add át neki a telefont!
- Anyaaaa?!
- Igen, én vagyok. Szia, kisfiam.
- Anyaaaa! Ha Kati nem ér rá, akkor nekem kell énekelnem a babának? Ja, és szia!
- Te ne énekeljél, mert nem is tudsz. A babának az anyukája énekel.
- De jó, hogy én nem vagyok az anyukája. Nekem te énekeltél?
- Sajnos nem, mert beteg voltam.
- Anyaaaa! Most tudtam meg, azért nem tudok énekelni, mert nem hallottalak.
- Holnap eljöttök hozzánk. Mit készítek kaját neked?
- Palacsintát vagy vadast. Anyaaaa?! Mikor kicsi voltam, úgy emlékszem, nem szerettem a sóskát. Most már kicsit azt is szeretem, ha muszáj. De a legjobban Katit szeretem. Most rúgott egyet a baba, mert a másik kezemmel simizem Kati hasát.
- Ferike, vigyázzál Katikára nagyon!
- Rendicsek, ha legközelebb a Böske szórakozik vele, azt is kihányom az udvarra. Visszaadom Katinak a telefont, mert ki akarja venni a kezemből. Szia, Anya!
- Szia, Ferike!
- Tilda néni, én vagyok megint, és úgy örülök neki, hogy holnap megyünk hozzátok. Régen találkoztunk.
- Vasárnap régen volt?
- Tudom, hogy négy napja, de a baba azt mondta, hogy hiányzol neki. Különben pedig nem mondta, csak éreztette velem. Amikor meghallja a hangodat, mindig olyan élénk. Odategyem a telefont a hasamra, és beszélsz neki valamit?
- Jó, megegyeztünk abban, hogy Katinkának hívjuk?
- Vili. Ameddig Ferivel beszéltek, megnéztem a naptárt, és képzeld el május 9-én van Katinka. Mondtam a babának, és akkor rúgott egyet. Beszélj, teszem oda a telefont! Feriiii! Te pedig maradj békén! Hallom, hogy Tilda néni beszél, csak nem értem, hogy mit. Feri, megverlek. Visszaveszem a fülemre.
- Mondtam, jó kislány legyen, és akkor mindenki szeretni fogja.
- Hallottam a hangodat, csak nem értettem, mert Feri malackodni akart. Képzeld el, feljebb húzta a ruhámat, és ott akart beszélni a babához, de eltoltam magamtól.
- Nahát, ez a Ferike megéri a pénzét. Ha ráérsz, sokszor simogassad a hasikádat, hogy Katinka érezze a szeretetedet.
- Ezt én is kitaláltam, és képzeld el, Tilda néni, amikor abba hagyom, belémrúg. De nem baj, csak türelmetlen vagyok. Mikor fog megszületni?

- De hát tudod, megmondta a doktor bácsi. Még több, mint két hónap. Árpi bácsival a jövő héten kiugrunk Bécsbe, és veszünk egy szép babakocsit. Jó lesz?
- Nagyon jó, de az a baj, hogy én nem segíthetek a vásárlásban.
- Várjál! Nem is rossz ötlet. Beszéljétek meg Ferikével, jövő szombaton jöttök velünk Bécsbe.
- Komolyan mondd, Tilda néni? Azt a nagyon szép kismamaruhát fogom felvenni, amire azt mondtad, hogy ne hordjam a melóhelyre. Ferinek is kiválasztom a legszebb naciját meg pulcsiját. De jó, megyünk Bécsbe!
- Tudod, hol van Bécs?
- Nem tudom, de nem is érdekel. A fontos, hogy messze legyen, és sokat lehessünk együtt. Ferinek is tetszik a dolog. Elkezdett puszilgatni.
- Az előbb a ruhádat emelgette.
- De azt nem engedtem, mert még nincs este.
- Katikám, szeretni nem csak este lehet egymást. A lényeg, hogy vigyázzon rád Ferike.
- Apu meg úgysem jön ma haza, nem igaz? Feriiii! Hagyjad, hogy elköszönjek Tilda nénitől!
- Puszillak benneteket, és tudod, mindig óvatosan!
- Igen, tudom. Mi is puszilunk téged. Feri idesúgta a fülembe.

*

- Feriiii, ne türelmetlenkedj! Ha elszakítod a ruhámat, akkor lesz kapsz, ne félj!
- Hallottam, mit mondott anya. Nem baj, ha még nincs este, azért mi lefekszünk, és különben is, szeretlek meg kívánlak is.
- Először is, ne fogjad be a száddal a számat, mert a baba megfullad! Másodszor pedig, Tilda néni mondta, hogy szeressük egymást, de nem itt, hanem a mi szobánkban. Menjünk át oda!
- Ne hazudj, Katiiii! Anya nem mondott olyat, hogy a Pista bácsi szobájában nem szabad.
- Akkor rosszul emlékszem, nem baj. Azt meg én mondom, hogy vegyünk le magunkról minden ruhát, mert nagyon melegem van. Te megbolondultál, Feriiii. Mondtam, ha elszakítod a ruhámat, nagyon ellátom a bajodat, világos?
- Egyre szebb vagy. Imádom, amikor kevés ruha van rajtad.
- Mikor fogod végre megtanulni, hogy kell kikapcsolni a melltartómat? Júúúj, azt neeee! Ne szorítsad a cicimet! Hihihih!
- Mit nevensz ezen? Azt, hogy simizlek?
- Az is jó, de inkább azon vigyorgok, hogy lefektettél apu ágyára, de elfelejtetted lehúzni a bugyimat, ráadásul te meg naciban vagy.
- Ja tényleg, érzem, hogy fáj a kukim, mert szoros a nadrágom.
- Vedd le, mert a lányok nem szokták vetkőztetni a fiúkat, csak fordítva.
- Ezt is anyától hallottad?
- Nem hiszem, de lehet.
- Katiiii! Szeretném most úgy, ahogy régen szoktuk, amikor még nem volt úgy, hogy babánk is lesz. Tudod, mondtad, néha fekhettek a hasadra.

- Jó, de csak óvatosan és még jobb lenne, ha a kezedre támaszkodnál közben. Feriiii! Én úgy szeretlek téged. Nem kell, hogy válaszoljál, mert ez fincsi, hogy a szádba vetted a cicimet. Tudom, hogy te is szeretsz. Csináld, csak ne harapjad meg, mert az a babának is fájhat! Nagyon jó, csak szégyenlem magamat, hogy apu ágyán malackodunk.

- Ez nem malackodás.

- Ne beszélj, szopizzad most a másikat!

- Nagyon szeretlek, és a babát is, csak elfelejtettem a nevét.

- Katinka. Mindjárt sikítok. A fene egye meg, nyitva maradt az ablak.

- Nem baj, ne törődj vele, úgysem látnak be, mert be van húzva a függöny.

- Te pedig ne dumálj! Úgy-úgy, ez a jóóóó!

*

- Katika, nem vagy rosszul, nincs meleged ott hátul?

- Tesséééék?! Hozzám szóltál, Árpai bácsi?

- Nem esik. Csak érdeklődtem, nincs-e valami gondod, mert nagyon csendben vagy.

- Ha süt a nap, akkor nem esik az eső. Nézek ki az ablakon, mert erre még soha nem jártam. Nemrég Tilda néni is kérdezte, azért nem értettelek egyből.

- Arra én nem figyeltem, mert vezettem, most meg hön szeretett anyósod. Átértünk a határon Ausztriába. Úgy tudom, nem voltál még külföldön.

- De voltam, apu mesélte, csak nem emlékszem rá, mert kicsi voltam. Mi az a „hön szeretett”? Az anyóst tudom, mi, de Tilda néni nekem az anyukám és főleg a barátnőm.

- Hallod ezt, házisárkány? A menyed annyira kamázza a burádat, már nem is anyósnak, hanem kenyeres pajtásának tekint.

- Sok a szöveg, Árpai, dugulj el, mert koncentrálok az útra!

- Megpróbállak némileg ösztönözni. Amennyiben hajlandó vagy ezt a nyomorult buszt megelőzni, a következő településen kicsengetek húsz schillinget, abból halálra eheted magadat fagyival. Na, milyen vagyok?

- Smucig.

- Árpai bácsi, majd én veszek mindenkinek.

- Nincs is pénzed, meg aztán Ausztriában nem forinttal kell fizetni.

- Apa, ne dumáljál! Tudd meg, Saci vett nekünk itteni pénzt, mert vittünk be forintot a melóhelyre. Kati akar valami szépet venni anyának.

- Ferike, te szóltál hozzám vagy egy bolha köhögött?

- Höhöhöhö!

- Ne röhögjél ki, kisfiam, mert leszerellek, mint szolgáltató a gázórát, annál, aki nem fizet. Vágod?

- Feriiii! Miért árultad el, hogy hoztunk ausztriai pénzt?

- Anya úgyis megtudná, ha veszel neki valamit.

- Hurrá! Tapsoljátok meg, gyerekek! Anyátok megelőzte a távolsági buszt. Igaz, gyöngyözik a homloka, de kicsire nem nézünk.

- Kértelek, hogy szálljál le rólam!
- Tilduci, érezni eddig sem éreztem, de körülnézve, úgy látom, nem vagyok rajtad.
- Árpi, nem akarlak túldicsérni a gyerekek előtt, ezért csupán annyit mondok, kapitális barom vagy.
- Jól van, ne hergeljed magadat, mert a végén felmászunk egy fára. Majd én figyelek, hol állhatunk meg, hogy a nagyságos asszony nyalhasson egy jót. Csokifagyit veszek, azzal kompenzálom a savanyú képesfeledet.
- Unom a dumádat! Nézzél körül, Árpika! Kapcsold be az önvizsgálatot magadban, legalább rájössz, olyan vagy, mint cirkuszi majom a csökkentett helyárák mellett.
- Anyaaaa, álljunk meg! Kati rosszul van, látom, hogy sír.

Tilda az út mellé kormányozta a kocsit, óvatosan fékezett, és hátrament Katihoz.

- Mi baj van, Katikám?
- Tilda néni, ez nekem nagyon fáj. Ha Árpi bácsinak örömet jelent, inkább engem bántson, mint téged. Tudod, akiket szeretek, azokat nem szeretem, ha bántják.
- Édesem, aranyos vagy, hogy féltesz. Hidd el, Árpi bácsi viccelődik.
- Na, persze. Erzszi néni is viccelődik, amikor gúnyol bennünket. Az nem vicc, ha az embert hülyének nézik. Apunak mindig azt mondom, óvatosan vezessen. Miért baj az, hogy nem akartad megelőzni a buszt? Aki autót vezet, annak vigyáznia kell másokra is. Amikor Árpi bácsi gyorsan ment a pályán, nagyon féltem, mégsem szóltam, és nem is voltam rosszul.
- Töröld meg a szemedet! Vedd elő a kis tükrödet, és rakjad rendbe az arcodat, mert tudod, nemsokára odaérünk. Nem szeretném, ha téged csúnyának látnának az emberek. Most maszatos vagy. Hoztál tükröt magaddal, mert otthon tőlem is kérdezted. Árpi bácsi évődéseivel pedig ne törődjél! Néha megfélekedzik arról, hogy felnőtt. Tudod, kislányom, gyerekkorban kell a sok lehetőség közül választani ahhoz, hogy majd igazi felnőtt legyen az ember. Ő is választott, csak néha elfelejti, hogy mit. Viszont biztos lehetsz benne, nagyon szeret nem csak engem, de benneteket is. A babakocsi-vásárlás az ő ötlete volt.
- Tudom, és köszönöm szépen, de inkább nem kell, ha téged bánt közben.

Tilda megölelte, megpusztilta a lányt, majd visszaült a helyére és indított, de előtte sokatmondó tekintetet vetett a férjére.

- Árpika, nézlek és a törtétek után megjelent előttem egy kép: kétpúpú hátán egy tehén.
- Aranyos vagy, Tilduci. Mondhattad volna a szemembe: „te vén marha.”
- Ugyan már! Ilyet soha nem mondanék egy komoly családfenntartónak. Legfeljebb annyit, hogy máskor jobban disztíngváljál!
- Egyem a kis szívedet, angyalkám.

Az imént megelőzött busz közben elment mellettük.

- Katika, csak dumálok. Nem bántom a barátnődet. Hidd el, ha nem szeretném, nem élnék ennyi éve együtt. Ez nem ugyanaz, mint amit mondtál.
- De ugyanaz. Apuék is sokáig együtt éltek anyuval, mégsem szerették egymást. Ha szereted Tilda nénit, akkor szavakkal sem bántod. Mikor te vezettél, ő nem cikizett tégedet. Feri engem nem szokott gúnyolni.
- Akartam, hogy megelőzze a buszt, ami lassan ment, és megint mindjárt utolérjük.

- Akkor miért nem kérted meg, hogy hagyja le? Miért beszéltél nyalásról meg fagyiról? A nyalás a kettőtök dolga, ezt megtanultam. Fagyit Feri sokszor hoz nekem. Cserébe nem kér tőlem semmit.
- Katikám, ne vitatkozzál Áрпи bácsival! Most jön az én bosszúm. Nem előzöm vissza a buszt, és vesz nekem fagyit, meg nektek is. Jól mondom, Árpika?
- Esküszöm, ha valaki mondaná, nem hinném el. Anyós és menyé totál úgy néznek ki együtt, mintha a groszmutter közös pólyában dajkálta volna őket. Jól mondd, te boszorkány. Katika, igazat adok neked. Be kell látnom, egy házisarékánnal sem tudok megbirkózni, most meg már kettővel kéne. Ráadásul egymást támogatjátok. Két csinos nő, akik időközönként mankónak képzelik magukat. Ferike, javaslom, kössed fel te is a gatyádat!
- Apaaaa! Az én gatyámban gumi van, nem kell felkötnöm. A tiédben mi van?
- Kérdezd meg anyádtól, ő szokta mosni!
- Anyaaaa?! Mi van apa gatyájában?
- Kevés fantázia, de most hagyjatok békén, mert meleg a helyzet, és figyelnem kell!
- Anyaaaa! Gyorsan előzted meg a buszt, mert Kati pisilni szeretne!
- Feri, te hülye vagy! Nem kell. Meg különben is, Tilda nénivel megbeszéltük, ez női dolog, ami nem tartozik Áрпи bácsira.
- Csak vicceltem, mert nem mertem mondani, hogy nekem kell pisilnem. Tudom, ez nem női dolog, de hát akkor én kivel beszéljem meg?
- Ferike, kisfiam, igazad van. Aki nem tudja, mi van a gatyájában, az nem férfi. Hallod, Árpika? Ott úgy látom, sűrűbb az erdő. Megállok. Ferikével szálljatok ki, addig Katikával kidumálunk benneteket.
- Gyere, fiam! De aztán semmi duma, hogy az erdőben mit láttál!
- Apaaaa?! Az mi az a lufiszerűség ott a földön?
- Aaaaaz, Ferike? Az szerelemköntös. Egy csúnya fiú itt hagyta.
- Képzeld el, én azt hittem, hogy koton. Jéééé! Anyáék is kiszálltak az autóból. Lehet, hogy nekik is kell?
- Na, látod? Képzeld el a szitut! Egy csaj meg a barátja erre járnak, és kénytelenek bebújni a fák közé, hogy elvégezzék folyóügyeiket.
- Ahaaaa, elképzelem.
- A csaj lehúzza a bugyiját, fel a szoknyáját, majd guggolásba helyezkedik. A srác pedig vizslatja. Közeledik a lányhoz, abból a célból, hogy meggyőződjön róla, jól látta-e, amit látott. Mikor pumpáló közelségbe ér a csajhoz, felöltözteti az úgysis elöl tartózkodó répáját a szerelemköntössel, aztán a többi egyszerű. Megtáncoltatja a barátnőjében hátulról, majd miután végeztek, a cuccot hátrahagyják.
- Apaaaa, figyellek, csak azt is, hogy anyáék megálltak az út szélén, és dumálgatnak.
- Az előbb a kocsiban még brúzolni akartál. Mi van, Kati csomót kötött rá vagy csak toltál egy hanta dumát az arcunkba? Úgy állsz ott, mint a csáléra hányt trágyadomb. Menjünk beljebb, mert itt még láthatnak!
- Itt is?
- Ott már nem. Kapd elő, aztán siessünk vissza, nehogy elrabolják a csajokat!

- Apaaaa?! A tiéd is megvan, mert anya mást mondott?
- Járatják a nők fölöslegesen a szájukat, ha kell, ha nem. Te pedig ne kószolgassál, mert lemoslak, mint nyári zápor a tehén fenekét a réten.
- Bocsika! Egyszer Gyurival - tudod, aki ott lakik, ahol a mama - az erdőben pisiltünk, és csak ő csinálta, de közben jött valaki. Az meg elrakta gyorsan a kukiját, hogy ne lássák meg, aztán röhögött a hülye, mert a pisilést nem hagyta abba.
- Gyerünk, Ferike, teperjünk, mert soha nem érünk Bécsbe! Mi van, lányok, leskelődtek utánunk?
- Tilda nénivel jót beszélgettünk.
- Árpika, ülj a volánhoz! Az az igazság, kedvet kaptam tőled a cikizésre.
- Tildám, drága kis kakadum, isten meghalt, és vele temették az igazságot.
- Kakadu ám a nénikéd, aki Hawaiiiban forintért árulja az ibolyát.
- Stílszerű akartam lenni az erdő mellett, de más madár momentán nem ugrott be.

*

Váratlanul látogattam meg a fiatalokat. Nem kellett csengetnem, mert mindketten az udvaron voltak és kutyáztak. Árpi Katikát megajándékozta egy törzskönyvezett németjuhász kutyával, azóta Ferike csak éjszakára megy be a házba.

- Tilda néni, de aranyos vagy! Gyere! Menjél be a szobánkba, én gyorsan átöltözöm, megmosdom, és jó lenne dumcsizni veled.
 - Katikám, pontosan azért jöttem.
 - Sietek. Csuli, menjél a Ferihez, mert én most nem érek rá!
- Ez a lány, ez a lány, fantasztikus! Alig vonszolja a nagy hasát, de a szobájuk úgy néz ki, mintha bemutatót tartanának benne. Igaz a rend és tisztaság az egész házra, némi kivételt csupán Pista szobája jelent, mert oda Katika újabban csak ellenőrizni jár be, amióta nehezebbre esik a hajlongás.
- Hogy érzed magadat?
 - Ideges vagyok, Tilda néni.
 - Katikám, ezt az egy hónapot még ki kell bírnod, aztán meglátod, milyen csodálatos érzés a kislányodat a karjaidban tartani.
 - Tudod, ilyenkor érzem magamat jól, amikor te itt vagy. Azon szoktam gondolkodni, hogy téged anyukámnak tartalak meg barátnőmnak, de igazán nem tudom, mit jelent anyukának lenni. Van anyukám, de azt hiszem, soha nem szeretett, és én sem szerettem őt. Képzeld el, Sacit, aki régebben művezető néni volt, csak amióta babát várok, azóta nekem Saci lett, mert ő mondta, szóval őt jobban szerettem, mint anyut!
 - Hogy milyen anyukának lenni, azt nemsokára megtudod, de téged inkább az érdekelne, milyen annak a gyerekeknek, akit szeret az anyukája. Katikám, hogy emlékszel a gyerekkorodra, milyen volt?
 - Furcsa. Nem is értem a dolgot. Oviban mindenki hülyének nézett, a suliban pedig én néztem mindenkit annak. Anya goromba volt velem, sokszor megvert; apu szeretett, csak kevés ideje volt rám.
 - Mit szeretnél, melyiketekre hasonlítson Katinka?

- Kicsit ránk, de főleg rád. Feri szokta mondani, nagyon jó anyukája voltál és még vagy is, csak most már nekem is.
- Gondolkodtál azon, mi lesz, ha megszületik a lányotok?
- Gondolkodtam, de nagyon félek. Apunak most rendes csaja van, de hiába, mert én őt nem fogom tudni megszeretni.
- Ezzel a nénivel mi a bajod?
- Ne nevéssél ki, Tilda néni, mert Feri azt mondja, hogy bolond vagyok. Az a bajom, hogy nagyon szereti az aput, az én apukámat. Érted ezt?
- Féltékeny vagy?
- Igen, de nem értem. Amikor Feri megbámulja a csajokat, akkor az nekem rosszul esik, de hát ő a férjem. Apu nem a férjem, akkor mégis miért vagyok féltékeny, hogy más nő is szereti őt? Egyébként ezt Ferinek nem merem mondani, de Árpi bácsira is féltékeny vagyok, ha ezt úgy kell mondani.
- Azért, mert Árpi bácsi szeret engem? Jobb lenne, ha nem szeretne?
- Azért, de nem lenne jobb. Na, mindegy, ezt én sem értem igazán.
- Katikám, ha már Árpi bácsi személye terítékre került...
- Tilda néni, a terítéket nem az asztalra tálalt ebédre mondjuk?
- Egy kifejezésnek több jelentése is lehet. Tudom, többször beszéltünk róla, de engem bánt a dolog. Árpi bácsi éppen úgy szeret téged, mint Ferikét. Egyszer említetted neki, hogy szeretnél egy kutyát, és megkaptad. Sorolhatnám a példákat, amik igazolják, hogy milyen rendes veled, te pedig amikor találkoztok, akkor is próbálsz elhúzni a fejedet, nehogy megpusziljon.
- Nem akarok puszkálni vele. Soha nem fogom elfelejteni, ami történt tavaly. Gyuri az unokatestvérem, és mégis olyat csinált. Akkor még azt hittem, hogy szeret engem, aztán tőled tudtam meg az igazságot. Azóta minden fiútól és férfitől távol tartom magamat, kivéve Ferit és az aput.
- Kislányom, ha nem történt volna veled olyan, akkor is idegenkednél Árpi bácsitól?
- Biztos, hogy nem, és még örülnék is, hogy tetszem neki.
- Az anyukád és a barátnőd vagyok, ő pedig a férjem. Fáj nekem, hogy így viszonyulsz hozzá.
- Magamban őt is szeretem, csak félek. Megígérem, ezután úgy fogok vele viselkedni, mint az apuval.
- Ismerem őt, tetszel neki, de nem fog veled kikezdeni. Ám ha tévedek, úgyis megmondod nekem, hiszen barátnők vagyunk, nem igaz? Visszatérve a féltékenységre, az nem zavar, hogy nem csak téged szeretlek, de Ferikét is?
- Annak örülök, mert ő a fiad. Tudom is én, hogy van ez az egész! Bíborkával szívesen barátkoznék, mert aranyos velünk, csak az a baj, hogy szereti az aput.
- Őt miért nem nénized?
- Mert azt mondta, hogy majdnem nem lehetnék a gyereke, hiszen 38 éves és, hogy őt ne nénizzem, mert leharapja a fülemet.
- Azt tudod, én hány éves vagyok?
- Persze, hogy tudom. Rólad majdnem mindent tudok, de senkinek nem beszélek róla.

- Köszönöm. És ha már itt tartunk, mivel nemsokára te is anyuka leszel, mától kezdve ne nénizzél!
- Az nagyon nehéz lesz.
- Átveszem Bíborka módszerét, és én is leharapom a füledet.
- Hülyén fogok kinézni fületlenül. Megsúgom neked Tilda né... Tilda, hogy Ferinek tetszik a Bíborka. Tudtad, hogy erdélyi?
- Persze, hogy tudtam. Apáddal az első közös útjuk Kolozsvárra vezetett, még te pletykáltad el nekem, és ezért most nehogy megharagudjál rám, mert így mondtam!
- Rád soha nem tudnék megharagudni. Majdnem azt mondtam, milyen dolog az, ha a gyerek megharagszik az anyukájára, de rájöttem, az igazira nagyon haragszom. Tudod, azt sem értem meg, miért kellett engem eldobni magától, csupán azért, mert más vagyok, mint a többiek, de az apu, állítom, hogy nagyon klassz férfi. Soha nem láttam anya barátját, de biztos vagyok benne, apa mellett elbújhat. Egyébként Bíborkának a neve is Erdélyi. Képzeld el, Erdélyi Bíborka, és villamost vezet Budapesten. Ezt sokáig nem értettem, mert én, aki Pesten születtem, na jó, nem egészen Pesten, mert Budán, de a legtöbb helyen eltévednék, ő meg erdélyi létére villamost vezet Pesten. Aztán rájöttem, hogy miért lehetséges, hát mert a villamos nem tud lemenni a sínről, így nem tévedhet el.
- Katikám, azt hiszem, te azért nem szereted ezt a Bíborkát, mert Ferikének tetszik.
- Azért nem szeretem, mert apuval boldogok, olyanok, mint mi Ferivel, meg mint ti majdnem Árpai bácsival. Azért majdnem, mert mindig bánt téged.
- Mondtam már többször, hogy csak viccelődik.
- Til... Tilda, ha velem úgy viccelődne a Feri, lepofoznám.
- Verekedni nem szabad.
- Tudom, de Feri nem haragudna érte.
- Ha megszületik a baba, sokszor leszek itt nálatok. Engeded majd, hogy az ölembe vegyem?
- Erre mit mondjak? Ha te nem lennél, Tilda néni, akkor nekem nem születne babám. Majd meglátod, öt percenként foglak hívni, hogy megkérdezzek valamit. Még szép, hogy tőled nem fogom féltetni, de Feritől lehet, hogy igen, meg az aputól is. Tudod, ő olyan lesz nekem, mintha én lennék. Ferivel szeretjük nagyon egymást, de olyan előfordulhat, hogy beleszeret egy másik nőbe, és engem elhagy, de a kislányom akkor is mellettem marad.
- Nem vagyok Tilda néni. Ferikének megmondom, harapja le a füledet ezért. Arra gondoltam, ha ideges vagy, jobb lenne betegállományba menned erre a nem egész egy hónapra.
- Nem akarom. Ez még különben is probléma lesz nekem, hogy Feri egyedül fog járni dolgozni.
- Kislányom, azért arra számítsál, ha megszületik a baba, le kell adnod a háklisságodból.
- Az mit jelent? Hogy tudjam, le akarom-e adni.
- A gyerek le fogja kötni az idődet, nem fogsz tudni minden porcicára odafigyelni.
- Kérdezted, milyen gyerekkorom volt. Még alig mondtam róla valamit. Senki nem törődött velem. Fejembe vettem, majd én megmutatom, minden úgy lesz, ahogy akarom. Sok babám volt, mert apu mindent megvett nekem. Mit lehet egy műanyag babával kezdeni, ha az ember nevelni akarja? Az nem mond semmit, tehát nem felesel. Ezzel szemben könnyen koszolódik, mert leesik, meg minden. Elkezdtem őket öltöztetni. Margit nénival varratta apu a babaruhákat. Tudod, ki az a Margit néni?

- Egyszer volt szerencsém hozzá. A nagynénéd, annak a Gyurinak az anyja, aki elbánt veled.
- Ne félj, ma már nem sikerülne neki.
- Látom, gondot fordítasz arra, hogy hegyesek legyenek a körmeid, mint egy kis cicának, de sajnós azokat is le kell majd vágnod.
- Nem baj. Ide nem jöhet senki, csak te meg Árpi bácsi. Ha pedig mégis kimegyek innen valamiért, mondjuk vásárolni, akkor Feri mellettem lesz. Egyébként olyan szemtelenek a férfiak. Mindig bámulnak, pedig most ronda nagy a hasam.
- Bíborkát kihagytad a felsorolásból.
- Csak szeretném kihagyni. Különböznél képzelni, még nem aludt nálunk, mert apunak azt mondta, csak ha feleségül veszi őt. Mikor nagyobb lettem, a babák után következett a szobám. Jólesett, amit valahova letettem, az ott maradt. Anya azt szokta mondani, hogy rendmániás vagyok. Pedig csak meg akartam neki is mutatni, hogy érdemes odafigyelni rám. Mindjárt jövök, csak Csuli visít. Remélem, Feri nem fojtja meg.

*

Körülnéztem a szobájukban. A szekrény soron láttam egy füzetet. Belelapoztam. Attól kezdve, hogy Bécsben voltunk, naplót vezet, elsősorban az állapotáról. Belemerültem az olvasásba, és nem vettem észre, hogy visszajött. Elszégyelltem magamat.

- Nem baj, elolvashatod, hiszen a barátnőm vagy.
- Meséljed tovább a gyerekkorodat!
- Anya kezdett kimaradozni, én egyre fontosabbnak éreztem magamat a házban. Tudod, Tilda néni, a műhelyben Saci parancsol, és nincs visszadumálás. Ugyanez volt a suliban is. Azt gondoltam, akkor legalább itthon legyen úgy, ahogy én akarom.
- Tilda.
- Na igen, és bocsika! Mindig elfelejtem. Lehet, hogy azért tartanak hülyének, mert mindent elfelejték?
- Katikám, úgy érzem, rossz helyre születtem. Gondolom, gyerekként ügyetlen voltál, és nem foglalkozott veled anyukád.
- Beszélni se tudtam. Illetve tudtam, de nem akartam, mert engem soha senki nem dicsért meg régen. Azt mondták, hülye vagyok, és kész. Azóta sem tudom, az mit jelent. Iskolában figyeltem a gyerekeket. Aki butább volt nálam, azt tartottam hülyének. Anya szerint mániám az öltözködés. Ez igaz. Tudod Tilda, szeretek sokszor átöltözni, mert úgy érzem, a saját akaratom teljesül. Ezért takarítok meg minden. Tudod, ha valaki más mondaná, azt nem szeretném. Olyan ruhát veszek fel, amelyet én akarok, úgy tartom rendben most már az egész házat, ahogy nekem tetszik.
- Az a baj kislányom, hogy sokszor meggondolatlan vagy.
- Imádom, amikor „kislányom”-nak hívsz. Elárulok neked egy nagy titkot: Saci parancsol a műhelyben, és azt kénytelen vagyok elfogadni, de egyébként rajtad kívül bárki bármit mondhat, nem érdekel. Tartsanak hülyének, nekem a te véleményed a fontos. Ha szerinted is az lennék, nem engedted volna meg, hogy babánk szülessen.
- Ferike véleménye sem érdekel?
- Igazán? Nem. Mivel aput meg Ferit nagyon szeretem, próbálom úgy csinálni, mintha hagynám, hogy nekik legyen igazuk.

- Valami nem világos a számomra. Kezdem érteni a tisztaság- és rendmániádat, ám, ha eljössz hozzánk, ott miért érzel kényszert a takarításra?

- Tényleg nem érted, Tilda? Ha nekiállok nálatok mosogatni, akkor fontos személy vagyok. Nem tudom jobban elmagyarázni. Látom a mosogatóban a szennyest, és eldöntöm, nem hagyom ott, úgy lesz, ahogy én akarom. Hű, de kimelegedtem. Félek, nagyon fogsz rám haragudni, ha eltévesztem és nénizlek, pedig akkor is szeretlek.

- Miért kerültél kiséítő tagozatra?

- Mert a hülyék oda valók. Pici korom óta egyedüli az apu volt, aki nem mondta, hogy Kati bolond. Ő viszont semmit nem mondott. Egyedül az iskolában éreztem okosabbnak magamat, de hiába. Anya még szégyellt is. Ha tehetne, bezárt a házba, ő meg ment a barátaihoz. Emlékszem, Ferinek milyen boldogan meséltem a parkban, hogy Gyuri megpuszilt és ölelgetett, csak fáj, amit véletlenül csinált velem. Akkor azt hittem, hogy véletlenül. Tőled tudtam meg az igazságot.

- Katikám, Ferike akkor már szeretett.

- Ilyenről mi soha nem beszélgettünk. Jó volt együtt, és kész.

- Édesem, a fiamról mi a véleményed, hiszen ő is osztálytársad volt, és nem volt jó tanuló!

- De vele mindent meg tudtam beszélni, meg együtt csavarogtunk, és az nagyon jó volt. Az első és egyetlen barátom. A többiek nem csak butábbak voltak, de furcsán is viselkedtek. Feri pedig nem olyan. Ő aranyos és lusta, de már nem annyira. Egyébként pedig tetszik, hogy megbámulják a csajok, és ő az én férjem. Az baj, hogy mostanában nincs kedvem a szexhez? Te hogy voltál ezzel szülés előtt?

- Nekem se volt kedvem, de én beteges voltam.

- Igen, ezt mondtad már.

Nyílt az ajtó, és belibegett Pista.

- Szia apu, hazajöttél?

- Nem, Katikám. Jelenleg fókákra vadászom a Jeges-tengeren. Mi van hölgyek, hogy ityeg a fityeg?

- Apu, nekünk nem fityeg, legfeljebb neked meg Ferinek.

- Az öreg hiba, ha Ferinek máris fityeg. Tilda, azért zavarlak benneteket, hogy bejelentsem, három napra Kolozsvárra távozom, és szeretném, ha odafigyelnél a gyerekekre!

- Három napra? Felétek augusztus 20 nem vasárnap lesz?

- De igen, csak Báborkának három szabadnapja lesz, velem meg közölte, hogy szeretné, ha együtt látogatnánk meg a szüleit.

- Apu, Tilda néni - illetve Tilda - alhat a te szobádban?

- Nem venném rossz néven, kérdés, Báborka mit szól hozzá?

- Ez a mi otthonunk. Báborka a saját albérletében parancsolgasson!

- Kislányom, légy szíves mérsékelni magadat! Báborka nem Erzsébet néni.

- Nem akarom őt bántani, mert tulajdonképpen szeretem, de nem fogok tőle engedélyt kérni, hogy az anyukám itt alhasson nálunk. Tilda az anyukám, és ő mindenkinél fontosabb a számomra.

- Ne hisztizzél, mert árt a babának! Egyébként csak vicceltem. Természetes, hogy Tilda az én szobámban fog aludni, ha nem vagyok itthon. Azért azt megkérdezhetem, hogy a ti szobátokban alhatna?

- Apu, nem értem a kérdésetet.

- Elég, ha mi ketten az anyukáddal - vagy barátnőddel - értjük.

- Pista, mikor utaztok el? Egyébként Katikám, apád arra célzott, hogy zavarnálak benneteket.

- Holnap munka után csapunk a lovak közé.

- Apu, tudom, hogy nem lóháton mentek, mert Bíborkának feltörné a fenekét a nyereg.

- Tilda, komolyan megkérlek, beszélj a lányom fejével, mert Bíborkát nem fogja elmarni tőlem. Rendes mindkettőjükkel. Talán még rendesebb, mint velem, mert éjszaka nem hajlandó itt aludni.

- Nyugi, a lányodnak más baja van a szerelmeddel, de majd lerendezzük mi nők egymás között, igaz, Katikám?

*

- Katiiii! Hol vagy, elvesztél?

Feri késve ért haza a munkából ezen a hétfői napon, és Katit nem találja sem a konyhában sem a szobájukban. Aztán úgy dönt, végignézi a házat. Így talál rá az apósa szobájában. Kati ül egy fotelban halkán szól a rádió, ő pedig sír. Nagyon megijedt. Odament a feleségéhez, hogy megölelje, megpuszilja.

- Feriiii, hol voltál eddig?

- Délelőtt kérdeztem a művezető nénitől, hol van az a kórház, ahol Katinka születni fog. Elmagyarázta, és még fel is írta nekem, hogy kell odamenni, én meg elmentem.

- De hát ez butaság. Apa meg Tilda is megígérték, autóval fognak behozni látogatásra téged.

- Nem akarom, mert akkor ők is ott lesznek. Katiiii! Nekünk vannak közös titkaink, amit nem szeretnék mások orrára kötni. Egyébként majdnem eltévedtem. Már csak az a baj, hogyha szombaton vagy vasárnap akarok hozzád bemenni, előbb a melóhelyre kell utaznom, mert csak onnan ismerem a járást a kórházig. Te miért sírsz?

- Mert mondták a rádióban a hírekben, lehet, hogy meghalok. Feriiii, meg fogsz siratni, és Katinkát becsületben felneveled?

- Miért halsz meg?

- Mert megszülöm a babát, és esetleg, ha bonyolult lesz a szülés...

- Felhívom anyát. Nem engedem, hogy megszüljed.

- Istenem, de buta vagy, te Feriiii. Azt már ilyenkor meg kell szülni, mikor a kismamán látszik, hogy nagy a hasa a babától. Most mit röhögsz, te fakutya?!

- Az jutott eszembe, ha úgyis a nunidon bújik ki, mi lenne ha még ma dugót raknánk bele?

- Te mafla Feri! Két dolog is lenne. Egyrészt nincs akkora dugónk, másrészt neked nem lenne azután hova dugnod.

- Nem baj, szeretem én úgy is, ahogy a kezeddal csinálod nekem. Egészen más, mint régen az erdőben.

- Képzeld el, azt mondta a rádió, hogy egy kismama megszülte az ikreit, ő pedig annyi vért vesztett, hogy belehalt.
 - Ja, az más, mert Katinka nem iker lesz. Ne féljél, majd én imádkozom, hogy ne történjen bajod.
 - Attól mentsen meg engem az Isten, hogy te imádkozzál értem!
- Feri kiszaladt az előszobába, és a táskájával tért vissza.
- Tessék, nézzed meg a táskámban, benne van a papír, amire Saci néni leírta, mit kell mondanom, miután összeteszem a tenyereimet.
 - Mutiiii! Édes Jézus, légy vendégünk...
 - Katiiii, azt ebédkor kell mondani. Fordítsad meg a lapot!
 - Feri, felszállsz a 14-es villamosra... Ezt kell elimádkoznod?
 - Akkor nem tudom, hova tettem, de anyának van imakönyve. Hívjad fel nekem őt!
 - Szia anya, te vagy?
 - Az apád vagyok, Ferike, nem ismerted meg a hangomat?
 - Tudod apa, hogy ritkán telefonálok, és olyan hülye hangod van a telefonban.
 - Tudom, olyan, mint az anyádé.
 - Anyának kellemes, csicsergős hangja van.
 - Ezek szerint az én dörmögő hangomat a fiacskám csicsergősnek hallotta?
 - Igen, és tudod, apa, ha a férfinak van olyan hangja, az nagyon hülye hang. Tudod nekem anyát adni?
 - Megkérdezem, akar-e veled beszélni.
 - Apaaaaa, itt vagy? Katiiii, mit csináljak, ha apa elsüketült?
- Mivel nem kapott választ, körülnézett a szobában. Kati eltűnt.

*

1989. szeptember 21. csütörtök. Életem egyik legboldogabb napja. Két dátum vetekedhet vele. Az egyik, amikor férjül vettem az én mormota Árpimat, a másik: 1967-ben világra hoztam az óriás bébimet. A törekeny természetemhez képest akkora nagy baba volt, hogy azóta úgy gondoljuk, Ferike az értelmi korlátoltságát születés közben szerezte. Ahogy Áрпи szokta analizálni a nemi kapcsolatot, nagyobb volt az output, mint az input. Ez valószínű, hogy így van, mert bár betegeskedtem terhességem alatt, de ezáltal a baba nem károsodhatott. Na, és akkor itt a harmadik csodálatos dátum. Megszületett Katinka unokám, aki testméretét tekintve szintén hatalmas baba. Az orvos javasolta, az utolsó pár napban Katika ne dolgozzon. Nehezen tudtam hatni rá, de sikerült. Másfél hetet otthon volt. Makacs a szentem, és rajtam kívül aligha él a Földön olyan személy, aki elhatározásában meg tudná ingatni. Nagyon szeretem őt, a bogaraival együtt. Érdekes, míg a fiamon határozottan tapasztalhatók értelmi hiányosságok, Kati inkább öntörvényű. Vele egészen jól el lehet beszélgetni. Tudásbeli hiányosságai bőven vannak, de hát ismerve az életét, sok csodálkoznivaló nincs rajta. Nagyon féltünk Árpival együtt a baba érkezésétől. Azt persze tudtuk, Kati mindent meg fog tenni a kislányáért, csak hát az a minden nem mindig értékelhető jónak vagy helyesnek. Ferike pedig olyan, amilyen. Csúnyán nem szabad a lányára nézni, mert azt megtorolja. Ám, amikor felveszi a kiságyból, rettegek a gondolattól, hogy baja történhet az unokámnak. Az én nagy mackó fiacskámnak szögletesek a mozdulatai, és mindig attól félek, hogy Katinkát nekinyomja az ajtófélfának,

esetleg megbotlik vele, és... na, azt végig se merem gondolni, hogy egy ilyen kétméteres, mázsás alak maga alá temeti a picurkát. „Tilda, rajtad a család szeme.” Más-más megfogalmazásban, de szeptember eleje óta ezt hallom mindenkitől, de főleg Pistától, Katika apukájától. A lányának én vagyok az isten. És bizony, miután hazavittem őket a kórházból, az isten nyolc napra bevackolta magát a Móricz-villába. Árpi hisztizett, a féltékenység gyötörte, de nem annyira, hogy próbáljon döntésében befolyásolni. Katika jó tanítványnak bizonyult. Igaz, naponta többször hallottam tőle, a suliban is ötös volt. Mindent megtanítottam neki a babával kapcsolatban, de nem elég, hogy megtanulta, még fel is írt mindent. Hiába mondtam neki:

- Kislányom, ha fürdetés közben rosszul fogod Katinkát, és elejted, akkor már hiába lapozod fel a füzetedet.

- Tilda, nem vagyok én hülye. Fürdetés előtt olvasom el, miket mondtál.

- Mindig elolvasod?

- Természetes, hiszen a lányom életéről van szó. Ugye, milyen szép baba?

Féltünk ettől a gyermekáldástól, és bár mindig vágyódtam rá, hogy unokám legyen, ám tudtam, az én fiam nem fog utódot nemzeni. Tévedtem. Hamarabb történt az alkotás, mint gondoltuk volna. Katikának soha nem meséltem a félelemről, de bennem volt végig, és utólag szégyenlem magamat. Ha bármit rosszul fog ezután csinálni a lányával, az kizárólag az én hibám, mert issza a szavaimat. Pontos napirendet tart, és abból az Isten se tudná kikökeníteni, bár nem hisz Istenben. Katinka három hónapos. Úgy emlékszem, amikor Ferike ennyi idős volt, sajnos látszott rajta, valami hibádzik nála. Katinka pedig túlzottan odafigyel minden mozdulatra, ami körülötte történik. Hiszem, hogy abszolút egészséges baba. Persze ha így van, annak is lehetnek hátulütői majdan. Sokat hallottam, olvastam róla, az egészséges gyerek lenézi a fogyatékos szüleit. Tudom, ez nevelés kérdése, és remélem, megélem azt a kort, hogy érdemben hozzájárulhassak a neveléséhez. Nálunk fogják tölteni a karácsonyt. Hagyjuk cincogni az egereket, mert Báborka hajlandó a szerelmével tölteni az ünnepeket. Ravasz csaj. Megvárta, hogy Pista elváljon Marcsitól. Két hete megtörtént. Hogy lehet egy anya, egy nagymama olyan szívtelen dög, mint az a nő? Katika sokszor panaszkodik az anyjára, hogy mindig verte és bolondnak nézte őt. A bíróságon Pista közölte a volt nejével, hogy eljöhet megnézni az unokáját. Marcsi vállrándítással nyugtázta, hogy hallotta Pista közlését. Egy dolog, ami vigasztal, hogy Katika cseppet sem hiányolja az anyját. Bezzeg, ha rólam két napig nem hall, bedobja a hisztit. Jelzem, Katinka születése óta egyszer fordult ilyen elő.

1989